

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

2012. június

Adventszemle

ADVENTISTA TEOLÓGIAI INTÉZET
ALAKÍT TUDÁST KÖZVETÍT IRÁNYT MUTAT

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

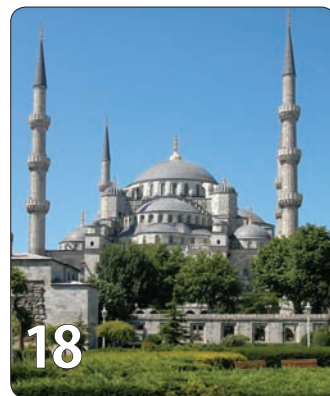
8

12

14

18

3 Vezércikk

Virgiliu Peicu

Jézus és a gyerekek

4 Hírszemle

- Romániai egyház
- Világegyház
- Közlemények
- 2012 július-augusztus, eseménynaptár
- Nyugvóra tért

8 Alapcikk

Adventista Teológiai Intézet

12 Lelki élet

Laurențiu Moț

Színeváltozás

14 Az Adventista Teológiai Intézet története

Gheorghe Modoran

Adventista Teológiai Intézet – rövid történeti áttekintés

17 Különleges

Dumitru Popa

Gheorghe Indricău – egy szolgálatkész élet

18 Misszió

Mildred Thompson Olson

Tűzzel és vérrel (I)

21 Ismerjük meg adventista családunkat

- A segesvári gyülekezet
- Tádzsikisztán

22 Bibliai történelem

Traian Aldea

A boldogmondások hegye

24 Gyakorlati kereszténység

Teofil Petre

A jótékonyági szolgálat

25 Tudomány és vallás

Mugurel Asaftei

Az Ige az, ami megmarad

26 A remény költészete

Járfás-Fehér Eszter

Páskulyné Kovács Erzsébet

27 Advent történelem

Adrian Neagu

Michael Belina Czechowski – életet egy álomért (III)

28 Adventist World

Ted N. C. Wilson

Misszió a muzulmán országokban

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

A világ teremtése

31 Szívtől szívnek

Lucian Cristescu

Egy volt adventista töprengései

2012. június. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Iacob Pop, Főszerkesztő Virgiliu Peicu, Tanácsadók Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar, Eduard Călugăru, Georget Pîrlitu, Paul Pauliuc, Lucian Cristescu, Mihai Maur, Romeo Asanache, Daniel Delcea, Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Ciprian Iorgulescu, Daniel Chirileanu, Marius Munteanu, Constantin Dinu, Fordította Ősz Ágota, Járfás-Fehér Eszter Szerkesztette Mezei Áron, Tördelés Szöcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Fast Print Nyomda, str. Țepeș Vodă, nr. 111, sect. 2, București, Tel. 021/323 00 20, Fax 021/323 00 40

ISSN 1842 - 3361

Jézus és a gyerekek

„Hagyjatok békét e kisgyermeknek,
és ne tiltsátok meg nekik, hogy Hozzám jöjjenek...” (Mt 19:14)

A modern társadalom elismeri a gyermekek jogait. Ennek ellenére a gyermekkor múltbeli története felkavaró vetületeket hordoz. A gyermeket a szülők tulajdonának tekintették, és főleg az apa tulajdonának. Az ókor nagy civilizációival kezdődően a korszakok jogi rendszerei nem ismerték el a gyermeket „hús és vér” személynek, akinek különálló személyisége és érzékenysége lenne.

A gyermek státusának a „tárgy” szintjéről az „alany” szintjére váltását először Jézus támogatta. Az ókori Rómában a „pater familias” tetszése szerint vállalhatta feleségétől származó gyermekeit vagy hagyhatta el őket. Ez a gyakorlatban a halálos ítéletet, vagy a legjobb esetben a rabszolgaságot jelentette. Az apa akarata szerint rendelkezhetett gyermekei felől. A tizenkét táblás római törvény kifejezetten elismerte az apának ezt a jogát. Az anyának nem volt ilyen joga, mivel ő a férj szolgálója volt. Platón és Arisztotelész egyetértettek azzal, ha a szülők eldobták a gyermekeiket, akiket nem akartak vállalni, vagy akik nem voltak hasznosak az állam számára. Ugyanakkor, aki gyermeket fogadott örökbe, annak élet-halál joga volt a gyermek felett. Így a szülő és az állam tekintélye korlátlan volt a gyermekekre nézve, a rabszolgaság, szabadság, élet és halál felett.

Jézus mély tanításában rehabilitálta a gyermek helyzetét. A neveléstörténet során nem fedezünk fel más tanítót, aki tisztelettel megállt volna e tárgynál, és kihangsúlyozta volna a gyermekkor nevelés értékeit. A többi filozófus és pedagógus elfogadta, akár semlegessége által is, hogy a gyermekkor a legerősebbek túlélésének a tesztje. A túlzott nélkülözéseknek kitéve, csak a legerősebb gyermekek maradtak életben és haladtak tovább, a többi nem számított. Senki sem állt meg a gyermekornál, hogy hangsúlyozza lelki és erkölcsi értékeit.

A judaizmusban a dolgok kissé enyhébbek voltak, mint a birodalom többi részén, de náluk is volt példa arra, hogy mellőzték a gyerekeket. Jézus viszonyulásmódja a gyerekekhez meglepte kortársait, de még a tanítványokat is. Jézust nem

zavarta a gyermekek jelenléte. Elfogadta a gyermekeket saját maga körül, és bátorította az anyákat, hogy legyenek jelen a vallásos összejöveteleken kisgyermekükkel együtt. Amikor az anyák megértették, hogy gyermekeiknek szükségük van arra, hogy Jézus megáldja őket, tömegesen mentek Jézushoz (Mk 10:14-16).

Jézus nyilvánosan is állást foglalt a gyermekek mellett. Még ragaszkodott is ahhoz, hogy kifejezze: ők a kedvencei. Péterrel folytatott egyik beszélgetésében Jézus a mennyi értékrend elejére a gyermekeket teszi: „Legeltesd az én bárányaimat...” (Jn 21:15). Ugyancsak Ő az, aki kihangsúlyozza a gyermekkor lelki tulajdonságait és jelentőségét (Mk 9:34-37). Amikor Jézus példázni szerette volna a büszkeség ellentétjét, egy gyermekre mutatott (Mt 18:3).

Az, ahogyan a gyerekekkel viselkedünk, Istennel való kapcsolatunk egyik fokmérője. Meglepő módon Jézus azt mondja, hogy kapcsolatba léphetünk Istennel, ha segítünk a gyermekeknek. „Aki az ilyen gyermekek közül egyet is befogad az én nevemben, engem fogad be, és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elbocsátott” (Mk 9:37).

Jézus arra tanította az embereket, hogy Isten ajándékaiként tekintsenek a gyerekekre, mint az Isten által rájuk bízott „zálogra”, aki iránt felelősséggel tartoztak a menny előtt.

„Jézus mindig is szerette a gyermekeket. Elfogadta együttérzésüket és nyílt, természetes szeretetüket. Tiszta ajkukról a zengő, hálás dicséret zeneként hangzott fülében, lelkileg felüdítette, amikor lehangolták a fortélyos képmutatók. Amerre csak a Megváltó járt, szelíd, kedves modora megnyerte a gyerekek bizalmát.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 512. old) ■

Virgiliu Peicu, a
CURIERUL ADVENTIST
főszerkesztője

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Az Adventista Teológiai Intézet diákjai a valdensesk völgyeiben

Április 10–12 között egy majdnem 40 diákból és tanárból álló csoport az Adventista Teológiai Intézetből kiránduláson vett részt Olaszországban és Szlovéniában. A következő városokat látogatták meg: Ljubljana, Verona, Milánó, Torino, Genova, Pisa, Róma, Firenze és Velence. A résztvevők legnagyobb érdeklődését a Valdensesk Völgye és Firenze keltette fel.

A diákokat meghatotta a magaslati helyek meglátogatása, ahol a fiatal valdensesk annak idején felkészültek arra, hogy lejöjjenek a völgybe az evangélium jó hírével, készen arra, hogy életüket feláldozzák Istenért. Rómában a diákok visszatértek az időben a kereszténység kezdeti napjaihoz, Pál apostolhoz, és pár pillanatig megálltak annál a templomnál, ahol Luther Márton a követ-

kező üzenetet hallotta: „Az igaz ember pedig hitből él”, és elindult a megújulás útján. Firenzében, megható szobrok és számos történelmi épület mellett, a fiatalok megálltak egy kevés időre a Piazza de la Signoria-n, az emléktáblánál, mely Girolamo Savonarola mártíromságának helyét azonosítja, aki 1498. május 23-án szenvedett vértanúságot.

Emanuel A. Sălăgean, az Adventista Teológiai Intézet irodavezetője

„Isten történetének titkai”, kinyilatkoztatva Marosvásárhelyen

Kovács-Bíró János, lelkész, előadásorozatot tartott 2012. május 20–28 között, a marosvásárhelyi Maros Művészegyüttes székházában. Az előadásorozat „Isten történetének titkai” címmel került megrendezésre, a marosvásárhelyi adventista gyülekezetek és lelkészek közös összefogásával. Kovács-Bíró János Erdély szülőtte. Közismert és közkedvelt előadó, jelenleg az angliai székhelyű Transz-Európai Divízió Lelkészegyesületének, Evangelizáció és a Belmisszió Osztályának vezetője. A program fő koordinátora Szász Ernő lelkész volt, aki az Adventista Egyház Dél-Erdélyi Egyházterületének titkára.

A tíz érdekesítő téma: 1. Az ember eredetének titka; 2. Az elrontott élet gyökere; 3. A bűn kérdésére Isten megoldást talált; 4. Isten minden nép nyelvén beszél; 5. Mindenki Megváltója; 6. A vádoltak padján; 7. A világmindenség várótermében; 8. Ha várjuk, ha nem, Jézus jön; 9. Nézzünk a hitnek fejedelmére és bevégezjőjére – Jézusra. 10. Az örök hon – a korlátlan lehetőségek országa. A zsúfolásig megtelt teremben a résztvevők estéről estére érhetően hallhatták az Ige bemutatását.

Az Isten és az üdvösség iránti vágy elmélyült a hallgatók szívében.

A sorozat végén Kovács-Bíró János lelkész összegezte: „Isten ajándéka, hogy másodszor is egy csodálatos hallgatóság előadója lehettem Marosvásárhelyen. Örömmel tölt el, hogy Isten Igéje élő és ható, és megmozgatja az emberek életét. Imádságom az, hogy a jelenlevő szülők, nagyszülők továbbadják Isten történetét az általuk nevelt generációnak, a fiatalok pedig kortársaiknak. Ettől válik élővé a történet, és ettől döbbenünk rá, hogy mi is részei vagyunk Isten megváltási tervének. Könnyekig megható volt az a szeretet, amivel körülvettek Marosvásárhelyen, bárcsak ugyanazzal a hévvel szeretnénk Istent és embertársainkat.”

Szász Ernő lelkész elégedettségét fejezte ki: „Hálás vagyok a jó Istennek, hogy megsegített minket, és a legjobb feltételek mellett tudtuk megszervezni ezt az eseményt. Lenyűgözött a marosvásárhelyi adventista lelkészek és gyülekezetek együttműködése, a helyi sajtó nyitottsága, a Maros Művészegyüttes székháza alkalmazottainak segítőkészsége. Mindenki egymással karöltve

hozzájárult az esemény sikeréhez. Az előadót szeretettel és elismeréssel vették körül Marosvásárhelyen.

Ugyanakkor kiemelném, hogy az átlag hallgatóság – 450 fő, jelen volt minden este. Ez is bizonyítéka annak, hogy a marosvásárhelyiek szeretik hallgatni Jézus Krisztus üdvözítő evangéliumát. A jelenlevők többsége a múlt évben rendszeresen részt vett „A biza-kodó élet titkai” című sorozaton, és az idén is visszajöttek barátaikkal együtt. A további programjainkkal és szolgáltatásainkkal az érdeklődők igényeire szeretnénk válaszolni.

A program folytatódni fog: minden hétfő este családi és orvosi szemináriumok lesznek, míg péntek esténként bibliatanulmányozásra kerül sor a Maros Művészegyüttes termében.”

Az evangelizációs rendezvényt nagy érdeklődéssel nézték élő közvetítésben az országban és külföldön is, a www.bizakodoelet.ro honlapon. A Speranța-Reménység TV 2012. november 16–25 között, román feliratozással fogja sugározni a felvett anyagot.

Tamási Károly, Kommunikációs Osztály, Dél-Erdélyi Egyházterület

Az olténiai könyvevangélisták találkozója

„Az Úrnak Lelke van énrajtam” – ez volt az Olténiai Egyházterület könyvevangélista találkozásának a mottója. A

könyvevangélisták Săticre jöttek 2012. április 26–29 között bátorításért, tanításért, tanácsért, megerősödésért és

azért, hogy kitartóan kérjék a késői eső kiáradását. A lelki üzeneteket Mihai Goran, Iacob Pop és Cristian Purnea

lelkészek közvetítették, akik hangsúlyozták Krisztus mihamarabbi visszajövetelét és a munkások Szentlélekkel való beteljesedését. A könyvevangélisták tanulmányi anyagként megkapták

Mark Finley *Tíz nap a felházban* című könyvét.

A bátorító tapasztalatok, az imalekület, a kikapcsolódásra és közösségre szánt idő, a lelki feltöltődés és a feleba-

rataink iránti szolgálatkészség megújításának áldott alkalmává tették ezt a találkozót.

Adventista Info,
586/18 szám, 2012. május

AMiCUS alkotói műhely Craiován

Április 27–29 között Craiován az ország minden sarkából összegyűltek a diákok az AMiCUS alkotói és előadói műhely 2012-es megtartására. A fiatalok közül sokan eljöttek (körülbelül 500-an), és már péntek estétől megtöltötték a Craiova 1 hetednapos adventista gyülekezetet, amely az esemény helyszínéül szolgált. Először a művészi alkotásokat és előadásokat mutatták be a zsűri előtt. Az alkotások és előadások mindegyike megpróbálta visszaadni az alkotói műhely mottójának („Nyisd meg szemeimet”) egy-egy jellegzetes vetületét.

Szombaton tovább nőtt a jelenlevők száma, reggel a meghívottak az olvasás,

a misszió és a következetesség fontosságáról vázoltak fel gondolatokat. Ebéd után egy fiatalokból álló népes csoport válaszolt a meghívásra, melynek tagjai szociális tevékenységeket végeztek a város központjában. A legértékesebb tevékenységet „ingyen ölelések”-nek nevezték, és a célba vett emberek az idősek, a magányosok vagy más hátrányos kategóriájú emberek voltak.

A csúcspont szombat délután volt, amikor a díjátadási gála zajlott, a jelenlevők ugyanakkor egy koncerten is részt vehettek. A fiatalok három órán keresztül Istent dicsőítették énekekkel és imával.

Adventista Info,
584/4 szám, 2012. május

Magyar lelkészek továbbképzője Marosvásárhelyen

A Szász Ernő lelkész által vezetett Etnikai Csoportok Osztály (Román Unió) programtervezetében – amit a Lelkészegyesület is támogat – meghonosodott immár harmadik éve a magyar lelkészek több napos továbbképző tanfolyama. Az idén Marosvásárhely volt helyszíneként kijelölve, hogy otthont adjon a Dél-Erdélyi, Észak-Erdélyi, Bánáti és a Nyugat-Kárpátaljai Egyházterületekből érkezett több mint 40 lelkésznek 2012. április 23–25 között, akik örömmel fogadták az anyanyelvükön előadott szemináriumokat.

A meghívott előadók listáján két neves személyiség szerepelt: Dr. Szigeti Jenő, emeritus professzor Magyarországról és Kovács-Bíró János, a Transzeurópai Divízió Evangelizálás és Személyes Szolgálat Osztályának vezetője.

A dr. Szigeti Jenő által megtartott kurzusok az adventizmus elindulását, fejlődését mutatták be a Kárpát-medencében és az Észak-Balkánon 1860–

1920 között, de „pihentetőként” nagyon sok értékes, hasznos és sajátos stílusban elmondott tanácsokat is elővett a tarsolyából.

Kovács-Bíró János lelkész előadásai a missziómunka több vetületét érintették: a hármasszöveg üzenet az evangelizációban; gyülekezetek felmérése növekedés szempontjából; a gyülekezet holdudvarának feltérképezése és bővítése; személyes kapcsolatteremtés és tartós barátság; kreatív evangelizációs módszerek.

A magyar lelkészek méltatták a továbbképző tanfolyamokat. Számukra

már csak így teljes ezentúl a kép, ha évente legalább egyszer összegyűlnek és sajátos módon, anyanyelvükön ismerkedhetnek meg Istennel, a Biblia titkaival és egymással is. Ezt az igényt az idén teljes mértékben betöltötték dr. Szigeti Jenő jól dokumentált kurzusai, Kovács-Bíró János lelkész dinamikus stílusban bemutatott és Isten Szentlelkétől átítatott előadásai. Köszönjük a szervezők és előadóink fáradozását, és türelmetlenül várjuk a legközelebbi ilyen jellegű találkozót!

Tamási Károly, Kommunikációs Osztály,
Dél-Erdélyi Egyházterület

■ VILÁGEGYHÁZ

Ted Wilson elnök üzenete a Vallásszabadsági Világkonferencián

A Hetednapos Adventista Egyház elnöke, Ted Wilson, csütörtökön, április 26-án arra szólította a híveket, hogy használják ki a szekuláris állam által felajánlott nyílt diskurzus lehetőségeit.

Ezeket a megjegyzéseket Ted Wilson a VII. Vallásszabadság Világkonferencián tette. A Dominikai Köztársaságban zajló eseményen a vallásszabadság védelmezőinek százai, több száz kormányhivatalnok, tanár és jogi szakember vett részt, hogy elemezze a szekularizáció hatását a vallásos megnyilvánulásokra.

„Habár elismerjük a hívők értékeit és a szekuláris kultúra értékeit közötti elkerülhetetlen konfliktust”, mondta Wilson, „el kell fogadnunk ezt a feszültséget, mint a szabad társadalom velejáróját. El kell fogadnunk a kihívásokat, és Isten vezetése alatt meg kell találnunk a megfelelő válaszokat”.

Wilson különbséget tett a „radikális” vagy „szélsőséges” szekularizáció, amely megpróbálja kizárni a vallást a közéleti szférából, és a „szekuláris kormányzás” között, amely semleges a vallások iránt, és védi a kisebbségek jogait.

„Ha az intoleráns és az ideológiai szekularizáció megtámadja vallásos értékeinket, akkor meggyőződéssel meg kell védenünk ezeket”, mondta Wilson. Wilson példának hozott fel olyan eseteket, amikor túl messze mentek a szekularizációval, pl. a muzulmán lányoknál a burka viselésének tiltása az állami iskolákban, vagy az abortusz gyakorlata olyan intézményekben, ahol lelkiismereti okokból vissza kellene utasítani ezt a gyakorlatot.

„Túl messze megyünk a szekularizációval, amikor a világ teremtésének a megemlézése tiltott az állami iskolákban, vagy amikor a keresztény örökbeadó ügynökségeket jogi státusuk elvesztésével fenyegetik, ha visszautasítják az azonos nemű házastársakat mint potenciális szülőket”, mondta Wilson.

Wilson még azt is elmondta, hogy a hívőknek vissza kellene utasítaniuk azt a kísértést, hogy a „vallásos államokban” a szekularizált kormányzás egyik alternatíváját lássák. „Ha az állam kiváltságos jogi pozíciót nyújt egy vallásnak, akkor nem lehetséges az egyenlőség, és az élet egy rémálommá válik azok számára, akik különböznek”, mondta Wilson.

„A vallásszabadság és lelkiismereti szabadság védelmének a szeretetét kell fiataljainknak inspirálnunk”, mondta Wilson. „Gyertek, bátorítsuk őket, hogy álljanak mellénk a mindnyájunkat érintő létfontosságú lelkiismereti szabadság keresésben”.

Adventista Info,
583/27 szám, 2012. április

■ KÖZLEMÉNYEK

Kedvezményes szálláslehetőség Eforie Nord-on

A Munténiai Egyházterület Eforie Nord-i Misszióközpontja szállást biztosít egy csendes helyen, a Techirghiol-tó és a Fekete-tenger között. Elfogadható

árakat és további kedvezményt biztosítunk szervezett csoportok számára. Bónusz ajánlat 2012-ben: ha 10 napot fizet, a 11. nap ingyenes!

Részletek: 8 szoba külön fürdőszobával, teljesen felszerelt konyha az étel elkészítéséhez; kétágyas szobák, terasz; légkondicionálás az egész épületben; a hét éven aluli gyerekek számára a szállás ingyenes; ár – július és augusztus – 80 lej/szoba (csoportoknak kedvezmény); ár – június és szeptember – 70 lej / szoba (csoportoknak kedvezmény).

Cím: Eforie Nord, adventista gyülekezet, 23 August u., 9B szám, hely-

foglalás és információ: 0785-175 615, 0744-388 032.

Roland Paraschiv,
lelkész

■ ESEMÉNYNAPTÁR, JÚLIUS-AUGUSZTUS*

Dátum	Esemény	Helység	Felelős/ Meghívott
július 2–8.	Zenetábor	Porumbacu de Sus, Szeben megye	Alin Apostol, igazgató, Ifjúsági Osztály, Moldvai Egyházterület
július 6–7.	A Moldvai Egyházterületen élő ukrán adventisták bibliai találkozója	Moldovița, Suceava megye	Ștefan Ropotică, igazgató, Etnikai Csoportok Osztály, Moldvai Egyházterület
július 6–26.	Valdens diák program	Drobeta-Turnu Severin	Sânziana Constantin, könyvevangélista vezető, Olténiai Egyházterület
július 22–29.	„Illés” kisöskertábor	Nadeș, Maros megye	Narcis Ardelean, Ifjúsági Osztály, Bánáti Egyházterület
július 25–29.	Továbbképző tábor	Milcoiu, Vâlcea megye	Gary Johnson, botanikus, a Cserkészek a Jövőért Egyesület alelnöke
július 28.	Gyülekezetszentelés	Gârla Mare, Mehedinți megye	Daniel Delcea, elnök, Olténiai Egyházterület
július 29 – augusztus 5.	„Illés” öskertábor	Nadeș, Maros megye	Narcis Ardelean, Ifjúsági Osztály, Bánáti Egyházterület
augusztus 5–11.	Zenei tábor	Soborsin, Arad megye	Cristian Toma, zenei felelős, Bánáti Egyházterület

* A fenti információk közül némelyek időközben változhatnak.

■ NYUGVÓRA TÉRT

Lavinia-Ersilia Gedő

Amikor még a 23. életévét sem töltötte be, amikor senki sem várta volna, hogy egy olyan személy, akiről nehéz volt elképzelni, hogy egy nap már ne létezen..., Lavinia nyugvóra tért.

Függetlenül attól, hogy régóta ismerted vagy csak pár napja, könnyen felismerhetted Laviniában egy modern személyt, aki mindig naprakész volt az újdonságokkal, és mindennel, ami történik. Erős lelkesedése és motivációja arra készítette, hogy csupán pár életév alatt olyan dolgokat valósítson meg, amelyeket mások hosszú élet során érnek el. A marosvásárhelyi Unirea Liceumban végzett, filológia osztályban. Ebben az időben több más tevékenységben is részt vett: újságírói táborok, rádiós és televíziós gyakorlat, öskertantás stb.

2008-ban Bukarestbe jön, ahol két egyetemen párhuzamosan folytatja tanulmányait: a Bukaresti Egyetem Újságírói és Kommunikáció Kar reklám szakán, valamint a Média Egyetem

filmrendezői és televíziós szakán. Habár a két egyetem igénybe vette idejét és erejét is, Lavinia más tevékenységekben is részt vett. Már a tanulmányai kezdete óta bekapcsolódott különböző szolgálatokba. Az utolsó munkahelye egy PR cég volt. Rövid időre az *Idők jelei* folyóirat munkatársa is volt, és négy és fél évig önkéntesként dolgozott a *Respiro* folyóiratnál, amelynek az utóbbi két évben főszerkesztője volt. A *Respiro* folyóiratnál folytatott tevékenység egyik szenvedélye volt, több tucat számot készített elő, koordinálta az online tevékenységet, és két könyvet szerkesztett.

Május 8-án este, miután részt vetünk Laviniával „A fiatalság művészet” című műsorban a Reménység Rádió-nál, autóval hazavittem. Megálltam a tömbházzal szemben, ahol lakott, kiszállt a járműből, elindult a gyalogtábor felé, én pedig elhajtottam. Másnap reggel tudtam meg, hogy miközben átment az átjárón, egy autó elgázolta, és nem élte túl.

© Emanuela Jalbă
www.emma.ro

Lavinia betöltötte küldetését, szenvedélyesen dolgozott, mindig szerette, amit tett. Most vár rá a jutalom.

Gabriel Iarca

Adventista Teológiai Intézet

Alakít Tudást közvetít Irányt mutat

Az Adventista Teológiai Intézet küldetésének nyilatkozata:

*Az Adventista Teológiai Intézetet Isten hívta létre,
a Szentírásra épül, az elődök által lefektetett alapra,
és célja olyan embereket formálni, akik tükrözzék
a mennyei jellemet életükben és odaszenteljék
magukat a Megváltó szolgálatára.*

Megalakulása után majdnem egy évszázaddal a romániai Adventista Egyház legfontosabb tanintézménye folytatja tevékenységét, embereket készítve fel, hogy szolgáljanak a gyülekezetben, az egyház intézményeiben vagy máshol. Az Intézet diákjai három magiszteri és négy államvizsga program keretén belül tanulhatnak.

A legjobb adventista magiszteri programok, itthon nálunk!

Azoknak az adventista hívőknek, kortól függetlenül, akik fel szeretnék fedezni az egyház teológiájának kincseit, egy gyakorlati időszak a legszínvonalasabb adventista felsőoktatási tanintézménynél egy álom. De amikor elkezdik számítani ennek az álomnak az óceánon túli költségeit, kénytelenek lemondani róla.

Majdnem tíz évvel ezelőtt az Unió és az Adventista Teológiai Intézet vezetősége együttműködésről állapodtak meg egy teológiai mesteri program létrehozásáért az egyesült államokbeli Andrews Egyetemen. Azóta, az Adventista Teológiai Intézet végzőseinek tízei vesznek részt

ezen a magas akadémiai színvonalú és tartalmas teológiai, valamint bibliai programon.

Az adventista világ nem ismer komolyabb, magasabb és méltóbb teológiai szakosítást az Andrews Egyetem kínálatánál, beleértve ezt a magiszteri programot is, amelyet a világon csak 5 egyetemen folytatnak az Andrews campusán kívül, és amelyek közé tartozik az Adventista Teológiai Intézet is. A magiszteri program tanárai az Andrews Egyetem tanári karának vagy más tekintélyes adventista intézménynek tagjai, akiket az Andrews Egyetem ajánl.

A Religion MA programot egy egyetemi év alatt lehet elvégezni (intenzíven, szeptembertől júniusig), vagy modulokként (3-4 év leforgása alatt, modulonként 10 napos kurzusokban).

Nincs olyan részvételi feltétel, amelynek e sorok olvasói ne tudnának eleget tenni ahhoz, hogy élvezhessék ennek a programnak a hasznát és egyediségét: 1. egyetemi végzettség (szaktól függetlenül); 2. angol nyelvismeret, amelyet TOEFL vagy MELAB teszttel kell bizonyítani; 3. minimális költségek (lásd: www.institutadventist.ro)

A Religion MA programban bárki részt vehet, aki teológiai kincsek után kutat. Az ótestamentumi, újtestamentumi, rendszeres teológia, egyháztörténet, világmisszió, prédikálás, evangelizálás, vezetéstudomány, stb. kurzusok vállalás, teológia és misszió területeken készítenek fel szakembereket. Ez a személyes felkészültség szempontjából vagy egyeseknek kötelező módon egy előrelépést jelent az adventista teológiai doktorátus megszerzéséhez.

Az utóbbi két évben a beiratkozott külföldi diákok révén (Anglia, Németország, Ausztria, stb.) a program nemzetközivé vált.

Még tudnunk kell, hogy a mexikói Montemorelosi Egyetem két mesterkurzust tart az Adventista Teológiai Intézet partnerségével, a neveléstudományban, valamint családi tanácsadásban. ■

MARIUS MUNTEANU,
egyetemi tanársegéd, lelkész

Adventista pasztorálteológia szak

Elismerésre méltó, hogy a román Unió létrehozta a XX. század első negyedében az első adventista teológiai intézetet, és pénzt, emberi és anyagi alapokat fektetett be a történelem során az úgynevezett focșani-i, dicsőszentmártoni és méhkerti bibliaiskolákba, majd a bukaresti Teológiai Szemináriumba és jelenleg a cernicai Adventista Teológiai Intézetbe. Az iskola létrehozásának és tevékenységének története, 1924. és 2012. között olvasztótégely szerepéről tesz bizonyosságot, ahol lelkészek, adminisztrátorok, misszionáriusok, teológiai tanárok százai vagy éppenséggel ezrei formálódtak, és akik Isten egyházát szolgálják itthon és a határokon túl.

A cernicai adventista pasztorálteológia szak még a nehéz pénzügyi időkben is ragaszkodik saját küldetéséhez, mivel az oktatók és az adminisztratív személyzet, akiket az Unió támogat, meg vannak győződve az intézet nevelési, lelki, missziós és teológiai egységéről. E meggyőződések létezését bizonyítja az is, hogy létrejött egy magiszteri program is, az egyesült államokbeli Andrews Egyetem közreműködésével. Ahhoz, hogy kitűnő lelkészeket képezzünk, szükséges az adventista nevelés jobbítása, amit ez az egyetemi kar képvisel.

Ennek a programnak a végzősei a Hetednap Adventista Egyház szervezetének különböző szintjein folytatják tevékenységüket, a hat romániai egyházterület állandó alkalmazottjaiként, az ADRA-nál, a Viața și Sănătate Kiadónál, a Sola Scripturánál, a Reménység Televízióknál, a cernicai Adventista Teológia Intézetnél, a bukaresti, craiovai és kolozsvári líceumoknál, az Euro-Afrikai Divízióknál, az argentinai La Plata Egyetemen, a kenyai Kelet-Afrikai Egyetemen, a Török-Ciprusi Misszióban és a külföldi román gyülekezetek lelkészeiként. ■

DR. SZALLÓS-FARKAS ZOLTÁN,
egyetemi adjunktus

Román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom

1998-ban az Adventista Teológiai Intézet létrehozott egy új szakot: adventista tanárképző – román nyelv és irodalom. Az idők során a legjobb változatokat kerestük ilyen téren, figyelembe véve a társadalom fejlődését és a líceumot végzettek igényeit. Végül, úgy találtuk, hogy a román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom szak felel meg a legtöbb kérdésnek és elvárásnak, mivel változatos karrier perspektívákat kínál. Így, 2008-ban megkaptuk ennek a szaknak az engedélyét.

Ez a szak a szó művészi gazdagságáról szeretné tájékoztatni hallgatóit, az irodalmi szerkezetek művészetéről, valamint a román és angol nyelv szépségéről. A szak által el szeretnénk vezetni a hallgatót a Biblia felfedezésére, amely a legnagyobb irodalmi alkotás, szépség, bölcsesség és igazság forrása, ugyanakkor szeretnénk művelni a diákokban az Isten, a szépség és az igazság szerzője iránti szeretetet. Szeretnénk segíteni a diákokat, hogy hatékonyan és helyesen használja a román, illetve az angol nyelvet, mind a szóbeli, mind az írott kommunikációban, szeretnénk fejlődési teret biztosítani a diákok művészi képességének, segítséget nyújtva annak megtestesítéséhez saját alkotásaik által.

A legtöbben, akik a román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom szakot elvégezték, magiszteri és doktori kurzusokon vettek részt romániai és külföldi egyetemeken, tanári kinevezést nyertek állami vagy magán tanintézményeknél, fontos állásokat kaptak az egyház intézeteiben, és máshol, mint szerkesztők, korrektorok, titkárok, rádió és tévéműsorok szerkesztői, könyvtárosok, tanárok. Más betölthető állások a tanulmányok befejezése után: tanácsadó, filológus, történész, irodalomtörténész és kritikus, nyelvész, irodalmi referens, szerkesztő, tudományos segédmunkatárs stb. ■

ELENA PETRESCU,
egyetemi adjunktus

Ellen White az Előtted az élet című könyvében kiemeli, hogy „anyanyelvünket könnyedén és helyesen kell használnunk, akár írásban, akár a beszédben” (168. old.). Egy okkal több, hogy az Adventista Teológiai Intézet bölcsészkarán folytasd tanulmányaidat.

Az 1999-es év végén az Intézet könyvtárában 18862 kötetünk volt, 2011 decemberében pedig a hozzáférhető címek száma kb. 26060. Az 1999-2011-es időszakban az évenkénti növekedés átlaga 654 cím volt, 2008-2011 között az éves átlag pedig 807 cím volt.

LAURENȚIU NISTOR, lelkész, főkönyvtáros

Szociális munkás szak

A szociális munkás tevékenységének célja a „szükségben levő személyek vagy közösségek segítése, a szociális problémák azonosítása, megértése, helyes értékelése a megoldásba való beavatkozás által”¹. Mint szakma, a szociális munkás szaknak viszonylag rövid története van hazánkban, mivel a kommunizmus alatt hitelét veszítette, amikor azt tartották, hogy a szocialista állam természeténél fogva nem engedte meg a szociális problémák megjelenését vagy fennállását. 1989 után egyéb „betiltott” szakmák mellett a szociális munkás szakma is elhagyja a „tabu” területet. Ma a romániai szociális munkás szak végzősei állami intézményeknél (a polgármesteri hivatalok osztályai, börtönök, iskolák, kórházak stb.) vagy civil szervezeteknél dolgoznak, támogatva a szükségben levőket, akár idősekről, akár gyerekekről vagy serdülőkről, függőségben szenvedőkről, válságban levő családokról vagy korlátozott személyekről legyen szó.

1999 őszén elkezdődtek az szociális munkás szak első évfolyamának kurzusai az Adventista Teológiai Intézetnél. Egy évvel később a szak ideiglenes engedélyt kapott az állami intézményektől, 2008-tól pedig akkreditált szakként működik. A szociális munkás szak bevonása az Adventista Teológiai Intézet érdeklőségei közé már keresztényi misszióknak révén is igazolódni látszik. Ellen White hangsúlyozta, hogy gyakran könnyű többet törődnünk a parancsolat első részével „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből...”, és a felebaráti szeretet kifejezése a hajlamok vagy ösztönök szintjén marad.^{2,3} Természetesen, Jézus minden követőjéhez intézi szavait, amikor Máté 25-ben elmondja: „jövénny voltam, és befogadtatok engem, mezítelen voltam és megruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám”, de a prédikálás, orvosi misszió és nevelés mellett a szociális munka azon „elhívások” közé tartozik, amelyek által különösképpen Istent szeretnénk szolgálni mindennapi munkánk során, vagy egyszerűen csak tökéletesíteni szeretnénk tudásunkat és képességeinket ezen területek egyikén, hogy hasznára lehessünk Istennek. ■

1. 466-os törvény, 2004-ből a szociális munkás státusát illetően
2. Herbert E. Douglas – *Messenger of the Lord. The Prophetic Ministry of Ellen G. White*, 31. fejezet
3. Ellen G. White, *Krisztus példázatai*, 382. old.

FLAVIA IOSUB, egyetemi adjunktus

Óvó- és tanítóképző szak

Az óvó- és tanítóképző szak az Adventista Teológiai Intézet legújabb kínálatának egyike. Ezt a szakot 2008-ban engedélyezték és hozták létre, és egy kiegyensúlyozott és teljes nevelés alapjait szeretné lefektetni azoknak, akik a gyerekek első lépéseinek az útbaigazítására hívatottak el a formális nevelés terén. A 2011-es államvizsgán elért kiváló eredmények révén (100%-ban sikeres vizsgázás), az első végzett évfolyam eme szak sikerét és eredményességét bizonyítja.

Azokra a bibliai elvekre alapozva, amelyekre az Adventista Egyház is alapozza hitét és az életstílust, ennek a szaknak a célja olyan óvodapedagógusokat és tanítókat képezni, akik diákjaikkal együtt a legmagasabb teljesítményeket érik el, folyamatosan fejlesztik képességeiket és saját nevelésük élethosszig tartó szenvedéllyé válik.

A három tanév alatt a diákok felkészülnek a releváns kompetenciák megszerzésére: a tanulási tevékenység megtervezése, a különböző tanítási / előadási stratégiák adaptálása és használata, a didaktikai és pedagógiai alapfogalmak, elméletek, módszerek megmagyarázása és helyes használata a szakirányú kommunikáció során, a tanulás eredményeinek, a gyerekek / tanulók teljesítményének kiértékelése, személyekkel és csoportokkal való hatékony kommunikáció, az információs technikák használata és beépítése a tanulási környezetbe, a gyerekek / tanulók tanulási szükségleteire való válaszadás képessége, a személyes és a diákok értékrendje megítélésének a képessége, stb.

Ezeknek a képességeknek a megszerzésén túl, az óvodapedagógusi és tanítói hivatás gyakran alábecsült státusz és nagy kihívást jelent három szempontból:

1. az óvodások és kisiskolások tanulási szokásainak formálása, a jövő felnőtt generáció formálását jelenti, akiknek lehetőségük és feladatuk lesz válaszolni az emberiség kérdéseire pár évtized múlva;

2. ahhoz, hogy a jövőhöz (amely nagyon bizonytalanul ígérkezik) alkalmazkodni képes fiatalokat formáljunk, egy tanárnak előrelátásra, éles gondolkodásra és arra a vágyra van szüksége, hogy lépést tartson (legalább) érdeklődési és szakterülete felfedezésével és kérdéseivel;

3. a legelső, türelemmel, világosan, törődéssel, kreativitással és módszeresen leadott leckék emlékei az egyik legszebb ajándék, amit egy tanár a diákjainak adhat.

Az óvó- és tanítóképző szak az Adventista Teológiai Intézetben belül olyan tanárokat szeret-

Az adminisztrációs osztály

Visszatekintve, nem hagyhatom figyelmen kívül az óriási és határozott erőfeszítést, amelyet egyházunk befektetett az utóbbi évek során a cernicai egyetemi campus fejlődése és ellátottsága érdekében. Az utóbbi tizenegy évben számos küldöttséget vezettem, akik meglátogatták az iskolát. Magyarázatokot adtam és különböző kérdésekre válaszoltam. A reakció mindig ugyanaz volt: „Kitűnő campusuk, felszereltségük és feltételeik vannak a tanítási tevékenység folytatásához”. Mindig örültünk, amikor hallottuk, hogy az egyház példaértékű ebben, mindenhol a világon. Marad mégis egy kérdés, amely gyakran ott van a titkos imákban és foglalkozásokban: lesznek-e olyan fiataljaink, akik vágyjanak tanulni, dolgozni, odaszentelni életüket, és elkezdni „útiukat” ebben az iskolában?

Az Adventista Teológiai Intézet létrehozása óta eltelt évek alatt és ez írás pillanatáig, Isten, egyháza fiataljaiba azt a gondolatot helyezte, miszerint az adventista nevelés értékes.

A távolba tekintve, érezzük még a kételyt szívetekben. Az utóbbi tizennyolc évben egy fiatall sem találkoztam, akinek ki kellett volna jelentenie, hogy feladja pénzügyi okokból. A kudarcok egészen más irányból jöttek.

Felhasználom ezen gondolatok kifejtésének alkalmát, hogy meghívjalak titeket, egyházunk fiataljait, hogy lépjete a Cernicával kezdődő „útra”, mivel ennek az útnak a vége a mennyben

látható. ■

ne képezni, akik ennek a kihívásnak a magaslatára emelkednek. ■

ZENOBIA NICULIȚĂ,
egyetemi adjunktus

CLAUDIU GORAN,
lelkész, adminisztrációs
vezérigazgató

* * *

A választott szaktól függetlenül, minden egyes fiatal lány vagy fiú olyan tapasztalatot szerez, amely többet jelent egy akadémiai képzésnél. A végső cél nem csak egy diploma megszerzése, amely törvényes jogot biztosít a végzősöknek, hanem olyan ismeretek, képességek és foglalkozások elsajátítása, amelyek segítik a diákokat folytatni elméjük képzését, az értékátadást és hitük megvallását Megváltónk Jézus Krisztus példája szerint.

Színeváltozás

A tükörben

1936-ban Bukarestben megjelent egy könyv *Románia színeváltozása* címmel, az 1995-ben elhunyt Emil Cioran román író és filozófus tollából. Cioran 25 éves korában egy jelentős keresésbe kezdett: hol van Románia helye a világ civilizációi között? És nem telt sok időbe, hogy megállapítsa, Románia egy „kis kultúra”. Majd a szerző a legnehezebb kérdésre keresi a választ: miért vagyunk ennyire kicsik, amikor Eminescu, Párvan, Iorga és más hasonló szintű személyiségeink vannak? A válasz fáj, nem csak azért, mert igaz, hanem azért is, mert prófétikus jellegű. A szerző azt mondja: „Románia nem volt tudatában a világban levő küldetésének”. Hozzáteve, hogy egy nép hatása a történelemre annál nagyobb, minél nagyobb a küldetése, Cioran arra enged következtetni, hogy „színeváltozás” hiányában, amely egy bátor küldetés felvállalásához vezetne a világban, továbbra is egy olyan gyenge hatású kultúra maradunk, mint amilyen eddig is voltunk.

Beszélgünk azonban a romániai Adventista Egyházzal. Milyen befolyása van a világban? Egy kis vallásos kultúra, mint a térképolt, amelyen elhelyezkedik? Ha az utolsó kérdésre igenlő vá-

lasz felé hajlunk, meghívjuk, tegyük fel a következő kérdést is: mi a küldetésünk a világban? Emlékezzetek arra, hogy a befolyás arányos küldetésünk nagyságával.

A válasz, amit adnunk kellene, nem más, mint ami Mt 28:19-20 verseiben található, amely megmutatja küldetésünk időbeli és térbeli koordinátáit: menjetez és tegyetez tanítványokká minden népetek! Minden népet meg kell tanítani, hogy megtartsák mindazt, amit Jézus tanított, és a küldetés időtartama kinyúlik az idők végezetéig. Miért van az, hogy kiterjedt küldetésünk ellenére is hatástalanok vagyunk? A kérdés túl átfogó ahhoz, hogy egy cikkben megválaszoljuk, ezért itt csak a válasz egyik részével fogunk foglalkozni.

A misszió mint nevelés

Szeretném, ha megjegyeznék, hogy a „tegyetez tanítványokká” parancs az iskola metaforája. A tanítványság és az iskola ugyanaz. Nagyszerű küldetésünk azt kéri, hogy neveljünk, mind formálisan (intézményesített keretben), mind nem formálisan (nem intézményesített keretben), mindenféle a világon Jézus Krisztus visszajövetelég. Ellen White, aki hitt ebben a paradigmában, miközben forrón bízott Jézus mihamarabbi visszajövetelében, azt közvetítette az egyház vezetőinek, hogy hozzanak létre intézményeket, többek között iskolákat is.

„Mérhetetlen munka vár ránk a világ minden részén, ezért senki se vonjon le olyan következtetéseket, hogy mivel a vég közel, nincs szükség rendkívüli erőfeszítésre a különféle intézmények felépítése terén, amint a munka megköveteli.” (Ellen White: *Bizonyságtételek*, 6. köt., 330. old.)

Voltak időszakok, amikor Romániában az, hogy Jézus hamar visszajön, azt jelentette, hogy „ne járj iskolába, mert már nincs idő”. Látjátok a különbséget? Ellen White nem csak az idő rövidségét látta, hanem a munka nagyságát is. Mi az elsőt láttuk, de a másodikat nem.

Kétféle nevelés

A Szentírás szempontjából csak kétféle nevelés létezik. A különbséget 1Tim 6:3-4 verseiben találjuk meg: „Ha valaki másképpen tanít, és nem követi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyesség szerint való tudományt, az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem vitatkozásokban és szóharcokban szenved”.

Ebben a szövegben három nevelési alapszabály van, amit nem találunk meg az állami iskolákban. Az Adventista Teológia Intézetnél azonban, mint ahogy a többi iskoláinknál is, szakosítástól függetlenül, ezek elsőbbséget élveznek. Az első „az Úr Jézus egészséges beszédei”. A görög szó jelentése, amit *egészséges*-nek fordítottak: *igaz, teljes, egész*. Az Úr Jézus szavai (tágabb értelemben a Biblia) teszik teljessé a nevelést. A második elv „a tanítás, amely kegyességre nevel”. A *kegyesség* szó Isten iránti odaadást fejez ki. Van olyan tanítás, amely nagyobb Isten iránti tiszteletet eredményez, és van olyan tanítás, amely nem ezt eredményezi. A harmadik elv a vitatkozásokról és a szóharcokról szól. A vég nélküli veszekedések tünetéről van szó, vagyis olyan információk megszerzéséről, amelyek a diákoknak nem jelentenek semmi hasznot. Ezek az információk nem bizonyulnak hasznosaknak életükre nézve.

A tanítványhoz intézett kérés nagyon jelentős és kétszer is megjelenik: „kerüld” (11. vers) és „elfordulván” (20. vers). Erről eszünkbe jut, hogy Ellen White „menedékváraknak” nevezi iskoláinkat (Ellen White: *Nevelés*, 293. old). Az igazság az, hogy a legjobb módszer, hogy megóvd gyermekedet az állami iskolák elferdült nevelésétől az, ha egyházi iskolába küldöd. Ez a legjobb hely, ahová menekülhet.

Újból a tükörben

Ha jobban és hamarabb megértettük volna, hogy a tanítványformálás nevelést jelent, akkor több iskolát létesítettünk volna, odaküldtük volna gyerekeinket, és két fronton is nyertünk volna. Megerősítettünk volna egy „tanítványokból” álló katonaságot, akik Krisztus nevével győzedelmeskedve mentek volna a világba, és felajánlottuk volna másoknak azt a lehetőséget, hogy a mi iskoláinkban tanuljanak.

De mi nem rendelkezünk prófétikus látással. Sámuel tapasztalata megróvás lehet számunkra. 1Sám 3:6 verse alapján a filiszteusok és az Izrael közötti harc rossz hatásai között az is megtalálható, hogy a filiszteusok megszerzik a szövetség

ládáját. Miután hét hónapig az idegenek között van, a frigyládát visszadják és Izraelben helyezik el, pontosabban Kirjáth-Jeárimban, Abinádáb házában. 1Sám 7:2 versében azt olvassuk, hogy „attól a naptól fogva, amelyen Kirjáth-Jeárimban hagyták a ládát, sok idő eltelék, tudniillik hús esztendő. És Izraelnek egész háza siránkozik az Úr után”. Kereshetitek, amennyit akarjátok, úgysem találtok magyarázatot erre az attitűdváltásra. Azt vártuk volna, hogy az izraeliták rögtön megörülnek a frigyláda visszatérésének. De nem, hús évig csend van. Hogy történhetett, hogy csak ennyi idő után változott meg a szívük?

Ebben az időben Sámuel, aki bíró és pap maradt Éli helyett, széltében-hosszában járta az országot és létrehozta a prófétaiskolákat. Hús év alatt egy új generáció formálódott, és megértette, hogy a frigyláda jelenléte az országban, valamint az Isten törvényei iránti odaadás nem egy és ugyanaz. Vágytak Isten jelenléte után. És elkezdtek sírni utána. Sámuel hihetetlen víziója azt mutatja, hogy az iskolák létrehozása az egyik leghatékonyabb módszer egy nép felkészítésére, hogy sírjanak az Úr után.

Amikor az Amerikai Egyesült Államok alapító atyái összegyűltek, hogy meghatározzák az új, születendő civilizáció küldetését, kifejezték vágyukat, hogy Amerika áldás legyen az egész világ számára! Eme lelkülettől fűtve rájöttek, hogy a kormány minősége és szilárdsága közvetlenül az amerikai nevelés minőségétől és tartosságától függ. Az ezután következő 10 évben több egyetemet alapítottak, mint az amerikai állam megalapítása előtti 150 év alatt. ■

Drd. Laurențiu Moț egyetemi tanársegéd, Újszövetség tanár az Adventista Teológiai Intézetnél.

Adventista Teológiai Intézet – rövid történeti áttekintés

Az 1920-as választói gyűlésen, ahol megszervezték az Adventista Uniót, eldöntötték egy főiskola, egy nyomda és egy orvosi járóbeteg-rendelő létrehozását is. Az Unió létrehozásán jelenlevő 682 küldött felismerte az Adventista Egyház igényét egy tanügyi intézmény iránt a szükséges alkalmazottak kiképzésére. Néhányan (Petre P. Paulini, Constantin Popescu, Ștefan Demetrescu és mások) Németországban végezték el teológiai tanulmányaikat, Friedensauban. De a szegényes anyagi helyzet és a nyelvi akadályok miatt nem minden tanulásra vágyó fiatal tudta képezni magát határokon túli adventista központokban.

Kezdetek – Focșani – 1924

Egy lelkipásztorok képzésére alkalmas központ létrehozása érdekében 1923-ban megvásároltak egy ingatlant Focșani-ban, ahol 1924-ben megnyílt a misszióiskola, hat hónapos tanfolyammal. Ezt a tanfolyamot 21 diák látogatta, tanáruk pedig az amerikai Peter Gaede volt, feleségével, Emmával, Ștefan Demetrescu, aki a friedensauai egyetemen végezte el a teológiát, és Victor Diaconescu. A tanfolyam második évfolyama egy éves időtartamra bővült.

Dicsőszentmárton – 1926

A mind nagyobb és nagyobb lelkészhiány és a focșani-i szűkös hely miatt, mivel ott még a Moldvai Egyházterület irodái és a helyi gyülekezet is működtek, megvásároltak egy tízhektá-

ros tulajdont Dicsőszentmártonban, ahol egy épületet emeltek, amely 1926–1931 között a tanügy által használt területként szolgált.¹

Brassó – Méhkert – 1931

A rossz minőségű víz és a hely szűke miatt, ami előbb-utóbb Dicsőszentmártonban is előállt, vásároltak egy telket Brassó-Méhkerten egy új iskola építésére. Brassóban a jobb feltételek révén, amelyeket a modern épület nyújtott, a diákok létszáma nő, és az intézet egy valódi adventista nevelőközponttá válik. Habár nincs világos nyilvántartás azokról a diákokról, akik Méhkerten tanultak az intézet működése idején (1931–1949, egyetlen megszakítással 1942–1945 között), az 1924–1936-as időszakra a becsült szám 755 diák (fiúk és lányok). A Titkos Információs Szolgálat egyik irata 200 diák (fiúk és lányok) jelenlétéről tesz említést az iskolában 1939-ben. 1940-ben a diákok közül 80-an jártak a lelkesítő szakra.² 1939-ben a Brassói Városi Rendőr-főkapitányság megkísérelte a Bibliai Intézet bezárását, de az eljárás nem sikerült, az iskola még két évig szabadon működött.

Az Antonescu-féle betiltás – 1942

Az Intézet utolsó működési éve a háború idején 1941–1942 között volt. A Fővárosi Rendőr-főkapitányság 1942. október 2-i 349997-es rendelete értelmében a Brassói Rendőr-főkapitányság kiszállt a Bibliai Intézethez, ahol tudomásul vette, hogy az itteni magániskolák nem működtek az új tanévben, mivel az épületet 1942. október 10-ig elfoglalta egy sebesültek részére felállított kórház. Október 15-én az intézet épületeit elvette a Védnökségi Bizottság a Brassói Prefektúra egy képviselője jelenlétében.³

Az Intézet létrehozásától 1932-ig Peter Ghede vezette az iskolát. 1932 és 1936 között az Intézet igazgatója Dumitru Florea volt, őt követte Mihail Manea (1936–1938) és Petre Păunescu (1938–1942).

Dicsőszentmárton – iskola és kert

Az 1927-28-as évek tanárai és diákjai

A kommunista időszak

Az Antonescu rezsim bukása után, 1944 őszén, a Bibliai Intézet újra elkezdte kurzusait a bukaresti Labirint utcai ingatlanban, igazgatója pedig Victor Diaconescu volt. 1945-ben az Intézet visszatér Méhkeretre, ahol 1949-ig működik Mihai Ionescu vezetése alatt. 1948-ban átnevezik a Bibliai Intézetet Teológiai Szemináriummá, a Kultuszminisztérium 1948-ból származó, 42898-as rendelete értelmében.

1949-ben a méhkereti ingatlant elkobozzák és az 1949-es végzősöket nem alkalmazhatják, mivel a kultuszminiszter minden engedélyt betiltott az újabb alkalmazásokra. A Szeminárium bezárása után a Román Munkáspárt Brassó megyei szervezete egy káderiskolát létesített az épületben, egy „vidéki fiókot”. Nem sok idő múlva az iskolát elfoglalta a Securitate.

A Szeminárium kurzusait két év után, 1951-ben indították újra, a bukaresti Labirint utcai ingatlanban, az igazgató pedig Gheorghe Indricău volt. 12 diákot hívtak meg azok közül, akik Méhkereten kezdték el tanulmányaikat, hogy folytassák azokat Bukarestben. A 12 név engedélyezése végett a Securitate-hoz eljutott listán ez állt: „A továbbiakban 1951. december 5-ig toborzunk egy diákot”⁴

1953-ban, a két tanulmányi év alatt 42 diák volt, négyen közülük lányok. A tanári kar összetétele a következő volt: Gheorghe Indricău – igazgató, Nicușor Ghițescu, Dumitru Florea, Petre P. Paulini, Vasile Florescu, Ion Bătrâna, Artur Văcăreanu.

Ștefan Năilescunak az Unió vezetéséhez való kinevezése után, amit a hatóságok rendeltek el, a szemináriumi diákok száma nőtt. Így 1957-ben, a négy évfolyamon 64 diák volt, de az elnök leváltása után, 1958-ban nem engedélyezték egyetlen hallgató beiratkozását sem első évre. Ugyanezt a visszautasítást megismételték a következő évben is.

1961-től a Szeminárium egyetlen évfolyammal működött, úgyhogy hét éven át egy négy diákból álló évfolyam létezett (1965-ben). Így, minden negyedik évben engedélyezték négy diák beiratkozását első évre. Ennek a négy diáknak négy tanár adott elő. Az egyik évfolyamon, mivel az egyik diákot besorozták, négy tanár tanított három diákot.

1974-ben, majdnem 20 év szigorú megszorítás után, engedélyezték 15 diák beiratkozását első évre. Míg 1975-ben és 1976-ban engedé-

A méhkereti Biblia-intézet 1931 után

lyezték tíz-tíz diák beiratkozását, 1977-ben már nem kapták meg az engedélyt az első év működtetésére. A következő években, a forradalomig az első évre engedélyezett helyek száma tíz volt.

A posztkommunista időszak – 1989–2012

1990-től a legfontosabb tanügyi intézmény a romániai Adventista Egyházban a bukaresti Romulus utca 59. szám alá költözött, és egy új fejlődési szakaszba lépett az országban levő gyülekezetek lelkészhiányának köszönhetően is. 1992-ben kormányrendelet által az Adventista Teológiai Szeminárium egyetemi szintű Adventista Teológiai Intézetté válik, és 1994-ben elkezdődnek az építkezési munkálatok a cernicai egyetemi campuson. Ebben az időszakban az

Ifjúsági Kongresszus, 1934. július 10., Brassó

Az 1978-as év végzősei

Bocăneanu Adrian
 Buciuman Ion
 Cristescu Lucian
 Geantă Daniel
 Iacob Stelian
 Ghișoiu Mihai
 Memete Pavel
 Orban Adalbert
 Peicu Virgiliu
 Petre Teofil
 Popescu Constantin
 Sprianu Cezar
 Suciú Iosif
 Treitli Iacob
Corp profesoral
 Indricău Gheorghe
 Popa Dumitru
 Ionescu Mihai
 Doroftei Aristide

Dr. Gheorghe Modoran, egyetemi adjunktus, az Adventista Teológiai Intézet egyháztörténet tanára

intézmény nagy érdeklődésnek örvend a diákok részéről, és a végzősök száma jelentősen nő. Az első jogilag elismert teológiai okleveleket 1998-ban adják ki a kolozsvári Babeş-Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző kara által. Ugyanebben az évben jön létre az adventista tanárképző – román nyelv és irodalom szak. A következő évben az adventista tanárképző-szociális munkás szakot alapítják meg. A cernicai campus felszentelése 2000-ben zajlik, amikor megkapják az intézet akkreditációját a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Nevelési Osztályától.

A következő évek döntőek voltak az Intézet fejlődésére nézve, és sok jelentős esemény következett ezután. Ezek közül említésre méltó a teológia mesteri program elindítása az Andrews Egyetemen (AEÁ) közösen 2002-ben. A román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom szak engedélyezése 2007-ben, a neveléstudományi mesteri program elkezdése a Monte Morelosi Egyetemen (Mexikó) közösen, 2007-ben, a szociális munkás szak akkreditálása, az óvó-tanító szak engedélyezése 2008-ban és az adventista pasztorálteológia szak akkreditálása. Ez év nyarán a Monte Morelosi Egyetem tanárai vizsztatérnek Cernicára, hogy két mesteri programban is tanítsanak, egy neveléstudományi és egy családi tanácsadói programban.

Jelenleg az Adventista Teológiai Intézetben 168 diák tanul (74-en adventista pasztorálteológia szakon, 21-en a román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom szakon, 27-en szociális munkás szakon, valamint 46-an az óvó- és tanítóképző szakon). Az Adventista Teológiai Inté-

zet tanári kara 44 tanárból áll. Ezek közül 24-en hetednap adventisták, 20-an nem adventisták, és 6-on önkéntesként dolgoznak. 1990-től 2011-ig az Adventista Teológiai Intézetben 1222 diák végzett, a következő szakosításokra csoportosulva: adventista pasztorálteológia – 856 (1990–2011), román nyelv és irodalom – angol nyelv és irodalom – 157 (1998–2011), szociális munkás szak – 157 (1999–2011) és óvó-tanító képző – 23 (2008–2011).

Az Adventista Teológiai Intézet fontosságát és értékét nem lehet csupán személyek, események vagy helyek felsorolása által összefoglalni. Egy ilyen intézet létezését csak a Megváltó parancsával indokolhatjuk, miszerint tanítványokká kell tennünk minden népeket (Mt 28:18-20), valamint számos ihletett tanáccsal, amelyek nevelési intézetek létesítésére bátorítják a maradék egyház tagjait. Ennek az intézménynek a története szorosan kapcsolódik a romániai Adventista Egyház munkájához. Hogyan segítette ez az intézmény a romániai Adventista Egyházat, vagy mennyire támogatták az intézményt a tagok vagy az egyház intézményei, azt majd meglátjuk a mennyben. Addig még együtt kell dolgoznunk egymással, de főleg Ővele, a nagy Tanítóval és Megváltóval. ■

1. Az állami levéltár anyagát vizsgáló nemzeti tanács archívuma, dokumentációs alap, 6878. dosszié, 134. lap
2. Az állami levéltár anyagát vizsgáló nemzeti tanács archívuma, dokumentációs alap, 6889. dosszié, a Titkosszolgálat átirata, 47345. szám / 1940. február 24., az állam felé.
3. Ibidem, 6882. dosszié, 58. lap, a kulturális és kultuszminiszter 50159-es rendelete szerint, 1942-ben visszavonták a Bibliai Intézet működési engedélyét, és intézkedéseket hoztak ennek bezárására.
4. Idem, Információs alap, 137601. dosszié, 93. lap

Romulus, az 1996-os végzősök

Gheorghe Indricău

– egy szolgálatkész élet

Kétezertizenkettő április 15-én reggel elhunyt az Ūrban Gheorghe Indricău testvér, az evangélium lelkipásztora.

Gh. Indricău testvér 1913. október 24-én született Seprős községben (Arad megye), egy buzgó és hívő hetednapi adventista családban.

Szülőfaluja elemi iskolájában tanul, majd Aradon a Moise Nicoară Líceumba jár. Komolyabb vallásos nevelésre vágyik, ezért megszakítja középiskolai tanulmányait, és Németországba megy, ahol beiratkozik a friedensai Bibliai Intézetbe, majd a franciaországi Collonges-ban folytatja a tanulást. Ezek után visszatér az országba, befejezi a középiskolát és leérettségizik.

1934-ben besorozzák katonának a craiovai tartaléktiszti iskolába. Leszerelése után beiratkozik a Kolozsvári Egyetem jogi karára, és 1940-ben Nagyszebenben államvizsgázik jogból.

1941 januárjában egyházunk alkalmazottja lesz az Unió Vallásszabadság Osztályánál. Pár hónap múlva azonban frontra küldik.

A frontról hazatérve, sok évi Istennel szerzett tapasztalat után, 1944 decemberében visszatér a Vallásszabadság Osztályon végzett tevékenységéhez, I. Bătrâna testvérrel együtt, aki vezette az osztályt.

1945 januárjában Gh. Indricău testvér házasságot köt Magdalena Florea testvérnővel, ott honuk pedig kibővül két gyerekkel, Doinával és Monicával.

Ebben az időszakban küzdelem folyt egyházunk teljes jogú felekezatként való elismeréséért.

Gh. Indricău testvér a Munténiai Egyházterület keretén belül dolgozott az Ifjúsági Osztálynál (1946), és 1951-ben szentelték fel az Adventista Egyház lelkészévé.

1951–1955 között a Teológiai Szeminárium igazgatója, 1955–1959 között pedig a peretui (Teleorman megye) kerület lelkésze, ahol odaadással szolgál, szent hitre és gyakorlati kereszténységre buzdítva híveit.

1959-től egyházunk Nyugdíjosztályának a könyvelője, majd igazgatója, 1980-ig, amikor nyugdíjba megy. Ebben az időszakban a bukaresti Teológiai Szeminárium tanára is.

Nyugdíjazás után évekig a bukaresti Labirint gyülekezet presbitere, amely időszak alatt a gyülekezet erős fejlődést és a lelki élet növekedését tapasztalja.

Szolgálat ideje alatt szíve telve volt az Isten és az egyház iránti szolgálattal, az Istentől kapott ajándékok révén. 75 verse keresztény életre buzdító üzeneteket tartalmaz.

1991-ben az Egyesült Államokba emigrált, ahol nagyobbik lányával, Doinával, és annak családjával lakott Sugar Land-ben (Texas). Ott is Isten hű szolgájának bizonyult, a Houston körüli helyi gyülekezetekben prédikálva, és Urunk Jézus Krisztus mihamarabbi eljövételére való felkészülésre buzdítva a testvériséget. Több mint 40 könyvet fordít angolról románra, beleértve Ellen White *Bizonyságtételek a gyülekezetek számára* 2. és 4. kötetét, valamint Arthur L. White hat kötetét White testvérnő életéről. Egyes lefordított könyvek, valamint az *Adventszele* és a *Jelenvaló igazság üzenetéhez* küldött cikkek Romániában is megjelentek.

Amikor a feltámadás trombitája felharsog, akkor a mi halottaink is feltámadnak romolhatatlanságban, és újra találkozunk velük, hogy soha többé el ne váljunk.

„Boldogok a halottak, akik az Ūrban hálnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jel 14:13) ■

Dumitru Popa 1974. és 1990. között a Hetednapi Adventista Egyház Román Uniójának elnöke volt.

Tűzzel és vérrel (I)

Az adventista misszió kezdetei Törökországban

Theodore Anthony szegény cipész volt, egy kis faluban, a híres Ararát-hegy lábánál, ahol Noé bárkája szárazföldre ért. Miközben a cipőket talpalta vagy helyére tette a sarkokat, gyakran felnézett a hegy hófödte csúcsaira, és a régi bibliai történetre gondolt. Drámai és kegyelemmel teli történet volt, olyan dolgok, amelyek úgy tűnt, hiányoztak életéből, és egy olyan Isten tevékenységére mutattak, aki közbelép azok életében, akik hűségesek Hozzá. Vajon Isten a XIX.

században is ugyanúgy figyelemmel követi a világ sorsát, mint évezredekkel ezelőtt? Még most is törődik a gyengékkel és tehetetlenekkel, akik igyekeznek alárendelni életüket követelményeinek? Vajon ennek az Istennek van-e ideje észrevenni egy jelentéktelen lelket, aki nap mint nap suszterként tengeti az életét?

Theodore hitt Istenben, de már oda jutott, hogy azt kérdezte magától, vajon Isten tudomást vesz róla? Vallásos volt, de folyton azt érezte, hogy nem érti tradicionális vallása összes hagyományát és misztériumát. Az ortodox hitben született és abban keresztelték meg, így rendszeresen járt a misékre és őszintén bevallotta bűneit. Jó szándéka ellenére, a béke és megelégedés, amelyeket hitében keresett, úgy tűnt, mindig elkerültek. Theodore vágyott arra, hogy tudja, bűnei megbocsáttattak, és óhajtotta érezni Isten szeretetét. De minél jobban próbálkozott, hitének tárgya ugyanolyan távolinak és rejtélyesnek tűnt, mint a hegyek jeges csúcsai, amelyek körül vették faluját.

Úgyhogy Theodore egy olyan jövőről álmódott, amikor elegendő pénzt kereshet ahhoz, hogy vásároljon magának egy kis házat, egy rend öltöny tulajdonába jusson, és legyen elegendő élelme, amivel megtölthesse a gyomrát. Az 1850-es években egy Törökországban élő keresztény számára ezek nagyratörő álmok voltak, amelyeket vajmi kevéssé lehetett megvalósítani. A cipőkészítés és -javítás munkája életben tartotta a testet, de nem segítette elő a lélek fejlődését. A mindennapi élet terhe elkerülhetetlen és lesújtó volt.

A falubeliek gyakran beszéltek Amerikáról, a földi paradicsomról (ahogyan ők mondták), ahol mindenkinek megvolt mindene bőven. Mint sokan mások, Theodore arról álmodozott, hogy eljut Amerikába. 21 éves korában elment a konstantinápolyi (Isztambul) Amerikai Nagykövetségre, és feliratkozott az Egyesült Államokba való kivándorlási listára. Miközben várta, hogy

neve a lista elejére kerüljön, Theodore görög szüleivel együtt élt a régi fa- és téglaházban, amelyben született.

Suszter foglalkozása állandó mozgásban tartotta, így állandóan faluról falura utazott, és megrendelői házában szállt meg, miközben cipőket készített a családok számára. Nehéz, kényelmet nélkülöző élet volt ez, és csak annyi pénzt tudott összegyűjteni, amennyiből épphogy meg tudott élni. Takarékosan élt, egy pár lírát minden héten félretett szerény jövedelméből.

Néha kivette megtakarított pénzét a régi hárnyából és megszámlolta, azt kérdezve magától, hogy mikor lesz elegendő pénze az amerikai utazáshoz. Egy napon sor kerül nevére a nagykövetségen, és kellemetlen lenne, ha álma a pénz hiánya miatt hiúsulna meg. A Törökországból Amerikába engedélyezett kivándorlók száma nagyon kevés volt, így hosszú évekre tel, míg a neve a lista elejére kerül. De pillanatnyilag, minden, amit tehetett, az volt, hogy dolgozott, várt és reménykedett.

Hosszú várakozás

A két évtized alatt, miközben Theodore egy jobb élet után vágyott, szülei megöregedtek, meghaltak, és testvérei – akik túléltek a gyerekkort – egyik a másik után elhagyták a szülői házat. A magányos Theodore-ban továbbra is élt az Amerikába való kivándorlás reménye.

Egy derűs tavaszi napon megérkezett a rég várt hivatalos értesítés: „Theodore Anthony megkapta az engedélyt az Amerikai Egyesült Államokba emigrálásához”. Végül, a 28 év fájdalma véget ért, és Theodore örömkönnnyekkel sírt. Gondolkodás nélkül összeszedte egy kis bőröndbe kevés dolgát, suszter szerszámainak is. Konstantinápolyból Amerika felé hajózott, azzal a meggyőződéssel, hogy örökre elhagyja hazáját.

Egyformán jól ismerte a görög és a török nyelvet, úgyhogy Theodore egy görög közösségben telepedett le, San Joseban (Kalifornia). Asztalosműhelyét épp házában állította fel, attól a gondolattól lelkesedve, hogy 49 év után végre sok pénzt fog keresni. Habár nem tűnt épp annak a paradicsomnak, amiről álmódott, az Egyesült Államokban olyan lehetőségekhez jutott, amelyekben Törökországban sohasem lett volna része. Semmi sem tudta volna visszacsábítani hazájába. Megfontoltan élt, és sikerült megvásárolnia egy szerény házat, amelyben cipészműhelyt is nyitott. Nem telt el egy év, és megvalósít

totta álmát – egy ház, egy kereskedés, elegendő étel. Bármilyen kielégítőek is voltak ezek a dolgok, a béke és a biztonság, amelyekben Amerikában része volt, első helyet foglaltak el az itteni áldások listáján. Egy olyan helyről ment el, ahol a keresztényeket a többségi vallás hívei gyakran erőszakosan üldözték. Most olyan helyen lakott, ahol szabad volt azt hinni és gyakorolni, amit akart. Soha többé nem kellett szembenéznie ezzel a veszéllyel.

Prófécia a nagy tető alatt

Az új világrész, amit lakhelyéül választott, új szokásokat is hozott magával. Theodore minden este sétálni indult a helységben, ahol élt, beszédbe elegyedett a járókelőkkel, és élvezte a napnyugta hűvösségét. Egy ilyen alkalommal észrevette, hogy egy házához közeli telken egy nagy sátrat húztak fel. Hallott az amerikai cirkuszokról, és mivel még sohasem volt ilyen helyen, úgy gondolta, itt az alkalom, hogy új élményben legyen része.

„A szerencse jobban rám mosolyog, mint ahogy gondoltam volna”, mondta Theodore elégedett mosollyal. „Az amerikai cirkusz, amit annyira vágytam meglátni, házamtól csak egy kőhajításnyira fog megnyílni. A sok munka után nem árt egy kis szórakozás”. Odament, hogy lássa a hirdetést, ami sajnos angolul volt, csak egy dolgot értett meg belőle, az időpontot: 7:00 pm.

A következő estén, Theodore megmosakodott, gypjú nadrágot és tiszta inget vett magára,

Mildred Thompson Olson tanárnő és misszionárius volt Libanonban. Az itt közölt, először 1996-ban megjelent cikkében feldolgozott eseményekről két örménytől hallott, akik Zador Baharian közvetítésével elfogadták az adventista hitet, majd az 1914–15-ös üldözés idején Bejrutba menekültek. Ők szintén Bahariantól hallották Theodore Anthony csodálatos megtérésének és önfeláldozó szolgálatának történetét. Ezt a cikket az Adventist Review 2004. július 22-i számából vettük át.

és a kezdési idő előtt már a sátor felé tartott, hogy helyet találjon. Meglepetésére nem volt ott jegyszedő, sem bohóc, nem voltak elefántok, sem más cirkuszi kellékek. De a sátor nyitva volt, és két férfi barátságos mosollyal és kézfogással fogadta. Egy lapot adtak egy énekkel, amit nem sikerült elolvasnia, és egy fapad felé irányították. Azt kérdezte magában: „Hol a tribün? Hol vannak a bűvészek, a kötelek, a karikák és más kellékek?” Csak fapadokat, egy emelvényt és egy sípos orgonát látott. Ez a szokatlan cirkusz összezavarta, de mivel már itt volt, úgy döntött, marad, látva, hogy semmibe sem kerül, és úgysem volt egyéb tennivalója.

A sátor hamarosan megtelt emberekkel. Egy férfi, aki öltönyt és nyakkendőt viselt (éppen olyant, amilyenre Theodore mindig is vágyott), felment az emelvényre, és énekelni kezdett. Theodore lelkesen hallgatta a Jézusról szóló énekeket törökül, anyanyelvén. Öröme egy kicsit alábbhagyott, amikor mindenki más a sátorban angolul énekelt.

Egy előkelő, ugyancsak öltönyt és nyakkendőt viselő férfi, elfoglalta az énekes helyét és egy csodálatos lelki előadást tartott, és sokszor idézte a Bibliát. A férfi nagyon folyékonyan beszélt törökül, és az előadás magával ragadta Theodore-t, úgyhogy elhatározta, hogy a következő este is visszatér. Jól esett hallania az anyanyelvét, miután egy évet töltött görög közösségben.

Theodore ezután minden egyes találkozáson részt vett. A prédikátor személyes Megváltóként mutatta be Jézust, aki törődik követőivel. Életében először Theodore érezni kezdte Isten szeretetét. A hallott dolgok lelkessé tették, és megrendelőinek is beszélt mindezekről. A Dániel és Jelenések próféciai magukkal ragadták, és bízni kezdett abban az Istenben, aki megjelentette titeket az emberiségnek. Személyesen is megismerte Istent, és megértette, hogy számára minden egyes ember fontos. Ez volt az az Isten, aki után mindig is vágyott, akiről álmodott még ifjú korában, az Ararát-hegy lábánál.

Azon az estén, amikor a lelkész felhívást intézett azokhoz, akik szolgálni akarják Istent, és teljesen át akarják magukat adni Neki, Theodore szinte szaladva ment előre. De amikor a lelkész elkezdte kikérdezni a keresztelendőket, Theodore tanácstalan maradt: „Miért nem török nyelven folyik a kikérdezés?”, tette fel magában a kérdést.

A lelkész csodálkozott. Semmit sem értett abból, amit Theodore mondott, és az evangelizáló

csapatból sem értette senki. Sikerült találniuk a résztvevők között egy görögöt, aki fordított Theodore-nak. Ekkor tudta meg Theodore, hogy azokon a találkozásokon senki sem beszélt vagy énekelt törökül. A hír ámulatba ejtette a susztert, és könnyek peregtek le az arcán, miközben a nagy sátor előtt állt. A Szentlélek egyedi módon áradt ki rá – személyesen átélte a pünkösdi tapasztalatát, amikor úgy hallotta, hogy törökül beszélnek. Miközben a csodán álmélkodott, azért imádkozott, hogy Isten mutassa meg, mit kell tennie, hogy másoknak is segítsen megérteni a csodálatos megváltási tervet, amit ő most már tökéletesen értett. Theodore 1888 nyarán keresztelkedett meg. Hűségesen tanulmányozta a Bibliát görögül, és megpróbált angolul tanulni, hogy csatlakozhasson a hívekhez, akik részt vettek az istentiszteleteken.

Újból otthon

Csupán két év után, amit Amerikában töltött, Theodore felfedezte, hogy Istennek különös küldetése van számára. 1889 januárjában Theodore belső késztetést érzett, hogy térjen vissza Törökországba, és ott az evangélium üzenetét prédikálja. A föld, ahol született, amit 28 év után annyira vágyott otthagyni, most visszahívta őt, ahogy egykor Pál apostolt. Lehet, hogy mások visszatartották volna a Szentlélek hívását, mentséget találva, vagy azzal érvelve, hogy a Gondviselés más irányt mutat. De Theodore hallgatott a hangra, amit szíve mélyén hallott. Nem kapott ígéreteket, hogy anyagilag támogatni fogják. Pár hét alatt sikerült eladnia házáat, kereskedését, és önálló misszionárius lett Törökországban.

„Bolond vagy, ha feladod mindazt, amiről álmodtál, és visszatérsz Törökországba”, mondták görög szomszédjai. „A keresztényeknek ott nincs semmi jövőjük!” Theodore tudta, mennyire igazuk van, de Isten, aki sosem téved, őt különösképpen elhívta. És Theodore válaszolt, még ha kényelmes amerikai élete árán is.

Görög és örmény Bibliákkal, valamint görög és örmény nyelvű irodalommal ellátva, amit talált, Theodore visszatért Törökországba. Az az ötlete támadt, hogy angol, francia, német könyveket is hozzon, annak ellenére, hogy nem ismerte ezeket a nyelveket. Hátha valakinek szüksége lesz ezekre a könyvekre. Így kezdődött az első folyamatos hetednapos adventista szolgálat Közép-Keleten. ■

Folytatjuk

A segesvári gyülekezet

A segesvári hetednapos adventista gyülekezet szorosan kapcsolódik a szászokhoz, akik ezen a vidéken éltek. 1914 tavaszán a Polder család ünnepelni kezdte a szombatot, a gondviselés egy beavatkozása nyomán. A régi Nagy-Küküllő feletti fahídnál Polder talált egy nyitott könyvet, amely felkeltette a figyelmét. A Biblia volt az. A szent könyv a Tízparancsolatnál volt kinyitva, és mivel személyesen meggyőződött arról, hogy amit olvasott, igaz, Polder megünnepelte a szombatot.

Természetesen, az adventizmus kezdete Segesváron R. Conradi tevékenységéhez kapcsolódik, aki 1890-ben érkezett Erdélybe a székely szombatosok megkeresésére. A brassói származású Wilhelm Tentesch, az első erdélyi adventisták egyike, 1895-ben elkezdte a könyvevangélista munkát. Utólag azt nyilatkozta, hogy Segesvárra is eljutott, ahol „sok lélekkel dolgozott, akik oda-szentelték magukat Istennek [...]”¹

Az Erdélyi Egyházterület 1907-ben alakul meg Nagyszebenben. Első elnöke, J. F. Huenergardt, tevékenyen dolgozik a Küküllő mentén, és több személyt megkeresztel. Segesváron Weber testvér folytatja a munkát, és 1960-ig a

taglétszám 30-40-re nő. 1966-ban felújítják a J. M. Vulvară testvér által adományozott házat, aki úgy dönt, hogy a gyülekezet régi épületébe költözik. Így az adventistáknak új imaházuk van, közel a városközponthoz. 1989 után a taglétszám először haladja meg a 100-at. 1995 júniusában elkezdődnek egy új imaház építésének a munkálatai a Szabadság utcában, a segesvári állomás közelében. A munkálatokat 1998-ban fejezik be, és júniusban felszentelik az imaházat.

2010. szeptember 13-tól az imaház tetőterében működik a Sonnenschein német tannyelvű óvoda, ahol most 14 gyerek van, és közülük csak egy származik adventista családból. A jövőbeli projektek között szerepel egy Sola Scriptura központ létrehozása. Jelenleg a segesvári adventista gyülekezetnek 138 tagja van, akik szeretnék, hogy a búzaszem, amely győzedelmeskedik a földdel való harcban, minél gazdagabb termést hozzon.

Dorothea Dâlbea, riporter

1. Dumitru Popa: *Pagini din istoria Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România*, Viața și Sănătatea Kiadó, 2008.

Tádzsikisztán

Hivatalos neve: Tádzsikisztán Köztársaság, egy kontinentális ország Közép-Ázsiában Kirgizisztán, Üzbegisztán, Afganisztán és Kína között, Pakisztántól pedig a Wakhan-folyosó választja el. Területe 141 978 km², lakossága 7,7 millió, fővárosa Dusanbe. A lakosság 85%-a szunnita muzulmán, 5%-a síita, 10%-a pedig keresztény vagy más vallású. Tádzsikisztán a Független Államok Közösségének a legszegényebb országa, legfőbb export cikkei a gyapot és az alumínium. Sokan azonban inkább az országon kívül dolgoznak, főleg Oroszországban.

Az első adventisták 1929-ben érkeztek ide egy kivándorlókkal teli vonattal, amely előbb Üzbegisztánban állt meg. Ivan és Vaszilij Koszmijnin Chanaka helységben települtek le, a mai Gissarban, és megpróbálták só és világosság lenni a körülöttük élőknek. Az egyház azonban nagyon lassan nőtt, egyrészt a kommunista rendszer nyomása, másrészt a helyi muzulmán hagyományok miatt.

Ez az ellenállás általában a keresztény vallásokkal szemben még ma is létezik. Annak ellenére, hogy az ADRA nagyon nagy erőfeszítéseket tesz a lakosság támogatásában, 2000. december 31-én egy bomba robbant épp a dusanbei adventista imaház előtt, amely jelentősen megrongálta az épületet.

Ma a Tádzsikisztáni Misszió az Euro-Ázsiai Divízió része, és 7 gyülekezete meg 4 csoportja van, 627 taggal, egy felszentelt lelkésszel és 2 lelkész misszionáriussal. Két gyülekezet a fővárosban (Dusanbe) van, amely több mint 1 millió lakosú város.

Bár üldözés és szenvedés veszi őket körül, az egyház itteni tagjai nem kímélik erejüket az evangélium hirdetésében, segítséget nyújtva a szükségben levőknek és hirdetve mindenkinek a Megváltóba vetett reményüket, aki kész eljönni a felhőkön.

Adrian Neagu

A boldogmondások hegye

A boldogmondások hegye egy kis domb a Galileai-tó észak-nyugati részén. A hagyomány szerint ezen a dombon mondta el Jézus Krisztus első igehirdetését. Máté evangélista erről az eseményről az 5-7. fejezetekben számol be; Jézusnak ez a leghosszabb igehirdetése, és a kereszténység alapelveit, valamint a Megváltó missziónyilatkozatát tartalmazza. Az igehirdetés a boldogmondások felsorolásával kezdődik, nevét is innen kapta. Ennek a fontos keresztény eseménynek az emlékére itt 1930-1940 között egy katolikus épületcsoport épült.

Meghívás a boldogmondások hegyére

Mindig úgy képzeltem, hogy ez a hegy egészen különleges; pompás, nagyszerű és lenyűgöző. Úgy hittem, hogy egészen különleges hangulata van, amelynek hatását szinte tapintani lehet.

A valóságban azonban nem ezt tapasztaltam. A szó szoros értelmében nem is igazán nevezhető hegynek, inkább a Galileai-tó északi dombjaihoz tartozó résznek, amely Észak-Galilea vulkanikus teraszain helyezkedik el.

Nem várja túlságosan barátságos környezet az odalátogatót. Tömör kapu, szigorú nyitvatartási idő hosszú ebédszünettel, egy portás, aki az ember lelkére köti, hogy a zárásidőt tiszteletben kell tartani. A boldogmondások tiszteletére emelt építménybe lépve egy idős apáca figyelmeztet, hogy a látogatási időből csak néhány perc van hátra, és kitaróan noszogtat, hogy minél gyorsabban hagyjuk el a termet. A sok hirdetés, nyitvatartási program és fagyos tekintet miatt a hely nem sok boldogságot sugároz. Ennek ellenére tömegek vonulnak át itt, mintha vonzaná őket valami. A dombocska levegőjében mintha ott lebegnének még

a Megváltó szavai: „Boldogok...” és az ember ezt mindennél, még az egészségnél is jobban keresi.

Miután már mindent kipróbált abból, amit a világ felkínál, törött edényeivel az ígéretek kiszáradt kútja mellett rekedt az ember. Körbeszaladta a földet, de csalódott, lelkében úr tátong, a lábai véresek. Mit tehetne még? Van még egy hely, ez a hegy. Van még egy könyv, ahol föl vannak jegezve a boldogságok, és van egy Ember – Jézus, akinek sikerült mindig, bármilyen körülmények között boldoggá tenni az embereket. Lehetsz szegény, magányos, éhes, fájdalomtól megtört, üldözött, Ő mégis boldoggá tehet. Megőrizheted a méltóságodat és a szabad választási jogodat, nemes jellemet fejleszthetsz ki, amely örömet hoz. Ez valódi csoda! Szeretnéd tudni a boldogság receptjét? Kész vagy fölmenni erre a hegyre?

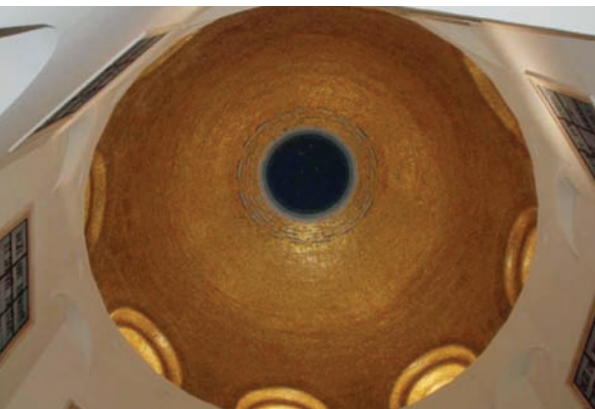
A boldogság valóra válhat

Az érzéki, önző és büszke szív megsértődik, megsebesül, és ha büszkeségén folt esik, mélysegesen szenved. Másokkal versenyezve éljük az életünket, feltesszük magunkban, hogy megkaparintunk mindent, amit szemünk-szánk megkíván, magunkénak szeretnénk tudni mindent, és a visszautasítást, mellőzést, lenézést nem tudjuk elviselni. Innen származik minden frusztráció, elégedetlenség és boldogtalanság.

Jézus a szívvel foglalkozik, mert „abból indul ki minden élet”. Azt mondja: „Boldogok a tiszta szívűek...” Jézus szeretné, ha a kereszt lábainál hagynánk az önzést, ha méltóságteljesen elfogadnánk a megalázást, a mellőzést vagy éppen az üldözést. Jézus szeretné, ha felül tudnánk emelkedni a mulandó, délibáb-szerű anyagi világon és helyet foglalnánk a hódolat, az odaszentelt életű lelkiség és az önzetlenség padjain. A Jézus által felajánlott boldogság-recept abban áll, hogy az ember az anyagiak helyett a lelki dolgokat; a hétköznapiak (profán) helyett a szent dolgokat; a földiek helyett a mennyieiket értékeli. Mikor az égre emeled a tekintetedet és a könnyeid csillagvizsgálóján keresztül szemléled a fölötted tornyosuló magasságot, meglátod a csillagok seregét, az elbűvölő holdat és a magasztosan ragyogó napot, azonnal megérted, hogy ott a helyed fenn, a mennyekben. Attól kezdve tudni fogod, hogy itt csak átutazóban vagy és nemsokára hazaérsz. Így erőt nyersz és a beteljesedés reménysége boldoggá tesz.

A boldogmondások hegyén található emlékmű

A központi nyolcszögű terem aranyozott kupolája

Jézus receptje nem utópia, hanem valóság és az igazi boldogság elérésének egyetlen útja. Nagyon sok bizonyíték áll ilyen tekintetben rendelkezésünkre. Íme, egy példa:

Két misszionáriust bezárnak egy várba, megverik és tömlöcbe zárják, kezeiket és lábaikat pedig kalodába szorítják. Csak a szájukban a nyelvük maradt szabad. Én mit tettem volna? Kegyelemért, segítségért könyörögtem volna, vagy átkoztam volna bántalmazóimat? Mit tettek a misszionáriusok? Énekeltek! Hogy tudták ezt tenni? Úgy, hogy megértették, mekkora előjog Krisztusért szenvedni. Számukra a lelkük ennél a mulandó testnél többet jelentett. Most egy új, fel-emelő tapasztalaton mentek át. Meg voltak győződve, hogy küldetésük még nem ért véget, hogy a börtönben is vannak olyan emberek, akiknek szükségük van az evangéliumra, és igazuk volt.

Az ének enyhítette fájdalmaikat, felébresztette fogolytársaik rokonszenvét és megnyerte a börtönőr szívét. Azon az éjszakán kiszabadultak béklyóik szorításából, megkereszeltek egy római tisztet, a következő napon pedig kiszabadultak. Próbáld ki! Helyzettől függetlenül, mindig boldog lehetsz! Jézus adja a receptet és az eredményt garantálja. Most már minden tőled függ.

A boldogmondások emlékműve

A boldogmondások emlékműve egy magányos domboldalon található, a településektől távol. A domb alján, a tó partján van a Taghba és a Mensa Cristi, amelyekkel együtt emlékműkomplexumot, az áldások háromszögét alkotja. Erről a magaslatról láthatók azok a helyek, amelyeket az Úr Jézus leggyakrabban látogatott; a közelben levő Kapernaum, Korazim és Betsaida, amelyek a „jajok” háromszögét alkotják.

Egy magas, bizánci homlokzatú, hét kerek boltívvel és keleti haranglábbal ellátott, nyolcszögű kápolna jelöli a helyet, ahol a hagyomány szerint a Megváltó első beszédjét elmondta. Az

olasz állam építette 1936-ban, abban való reményében, hogy világhatalommá női majd ki magát.

A nyolcszögű épületben magas, aranyozott mozaikkal fedett kupola van. A nyolcszög oldalaira a nyolc boldogmondás van felírva, latin nyelven. A nyolcszögű terem közepén pedig egy oltár áll. Ezt a nyolcszöveget egy szintén nyolcszögű, három méter széles sétány veszi körül, ahol a zarándokok közlekedhetnek. Egy partitúrán a nyolc boldogmondás középkorban megzenésített változata látható.

Az északi részen található a kolostor, ahol az építményben dolgozó apácák laknak. A déli részen le lehet látni a tóra, ahol elmélkedésre szánt helyeket készítettek. Itt, a bazalt köveken, el lehet gondolkodni a kétezer évvel ezelőtti történeletről.

A boldogság receptje

A Megváltó hét pontba foglalta programját. Első pont a boldogmondások felsorolása volt. Úgy tűnik, megfélemezett e világ bajairól és a menny nyelvén szólt az emberekhez! Saját programját terjesztette elő, nem a galileaiak küzdő szellemű nacionalizmusát, sem az esszénusok ésszerűtlen pacifizmusát. Tudja, hogy csak az általa bemutatott módon lehet jobb ez a világ. Hogy a boldogság nem a külső dolgoktól függ, nem attól, mivel rendelkezünk, hogyan bánnak velünk, hanem saját hozzáállásunktól, ahogyan az élet helyzetéhez viszonyulunk.

A Jézus által felajánlott recept nem az érzékek kiiktatásának buddhista vagy hindu tanát követi. Ami legjobban lesújt, nem a külső szerencsétlenségek, hanem az, ahogyan felfogjuk azokat. Arra van legnagyobb szükségünk, hogy az énünk megfeszíttessék és egy felülről származó, új élet vegye át a helyét. Jézus azért jött, hogy utat nyisson egy ilyen boldogság felé. Ő élte is azt, amit másoknak elmondott. Az igazi boldogság az önzetlen életből fakad. Jertek fel a boldogság hegyére, hallgassátok Jézus szavait és éljetez azok szerint. Legyetek boldogok! ■

Középkori ének a boldogmondások szövegére

Elméldés a boldogmondások hegyén

Dr. Traian Aldea, egyetemi adjunktus, az Adventista Teológiai Intézet archeológiai tanára

A jótékonyági szolgálat

„Annakokáért míg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképpen pedig a mi hitűinknek cselédjeivel.” (Gal 6:10)

Krisztus egyháza sokféle ajándékot kapott növekedése és épülése végett. A jótékonyági szolgálat már a kezdetektől az egyház tevékenységének egyik alapja volt (Csel 6:1), mivel a tagok közül sokan a szegények soraiból kerültek ki, de arra törekedtek, hogy ne legyen közöttük senki szűkölködő (Csel 4:34).

Az évtizedes gyakorlat, miszerint minden harmadik szombaton a szegények részére gyűjtünk, mindig kézenfekvő módszer volt a szűkségben levők támogatására. Egyes gyülekezetek lemondtak erről a gyakorlatról, és csak akkor hirdetnek gyűjtést, amikor úgy látják, hogy erre szükség van. Az erről a gyakorlatról való lemondás káros, mivel az áldozati lelkület állandó jellegű fenntartása a személyes önzés megfékezésének hatékony módszere.

Kit segítsünk?

A Szentírás egyértelműen fogalmaz: mindenkivel tegyünk jót, de főleg a hittestvérekkel. Jól ismert tény, hogy a jótétemények által kapuk nyílnak meg az evangelizálási munka számára, és így a lelkek megnyerésére.

Bátrak kell lennünk felvállalni annak a felelősségét, hogy nem mindig voltunk bölcsek e tekintetben. Egyes esetekben nagy erőfeszítéseket tettünk az egyházon kívüli szegényekért, akik nem értékelték sem az egyház munkáját, sem áldozatát. Néha épp a megvetésüket fejezték ki a hívők iránt.

„Az a gyakorlat, hogy férfiakat és nőket támogassunk lustaságukban személyes adományok vagy a gyülekezet pénzéből, bűnös szokásokra bátorítja őket. Ezt tudatosan kerülni kell.” (93. kézirat, 1899. július 13.)

Még fájdalmasabb, amikor ez a gyakorlat a gyülekezetben levő nagyon szegény tagok kárára van. Mivel ők nem siránkoznak, senki sem figyel fel rájuk. Ezeket a helyzeteket elkerülhetnénk, ha jól ismernénk tagjaink speciális esetét.

A presbiternek ismernie kellene minden egyes tag anyagi helyzetét. Ez a személyes látogatás és a látogató diakónusok jelentései révén

lehetséges, akikkel a presbiternek rendszeresen találkoznia kell.

Jótékonyág a látszat kedvéért

Nemrég úrvacsorát osztani voltam egy megyeszékhelyi, nagyvárosi gyülekezetben, amely különböző szociális jellegű tevékenységekben vett részt. Ezek közül sok tevékenység az imázst szolgálta (ez is szükséges). Úrvacsorát kellett vinnem valakinek, a várostól 10-12 kilométerre. Egy idős, roma származású nő, aki ugyanabban a községben lakott, elkísért.

Az út során sok mindenről beszélünk. Megtudtam, hogy egyedül él, özvegyen maradt két kisgyermekkel, akiket nagyon nehezen nevelt fel. Most 250 lej segélyben részesül havonta, és úgy él, ahogy tud, a feltétlenül szükséges dolgokra korlátozódva. Rájöttem, hogy ez a nő milyen nehéz helyzetben van, a gyülekezeti tisztviselők pedig azt sem tudták, hol lakik.

A látogatás végén elkísért az autóig, és akkor oda szerettem volna adni az összes pénzt, ami nálam volt, hogy legyen kenyérré (nem volt túl sok). Olyan határozottan és olyan méltósággal utasított el, amit ritkán tapasztaltam, ezt mondván: „Kérem szépen, adja azoknak, akik szegényebbek nálam, nekem, ha ma van, mit ennem, az elég. Holnap Isten gondoskodik”, mondta ő.

Ott volt előttem egy nagyon szegény nő, akinek valóban szüksége volt segítségre, de aki tudta, hogy vannak mások még nehezebb helyzetben, mint ő. „Bűn elfogadnom, ha másoknak még enivalójuk sincs, és nincs hol lakniuk”, mondta ő.

Könnyekkel a szememben váltam el ettől a roma testvérnőtől, megköszönve Istennek, hogy megismerhettem. Az alázat és keresztény méltóság valódi példája állt előttem. Aznap egy nagy leckét tanultam az élettől!

„Közvetlen közelünkben emberek éheznek rongyosan, hajléktalanul. Vétkezünk, ha nem segítünk e szegény szenvedőkön. Olyan terhet vesszünk magunkra, amely egyszer majd rettegéssel tölt el minket.” (Ellen White: *Krisztus példázatai*, Advent Kiadó, Budapest, 1999, 175. old) ■

Teofil Petre lelkész a Munténiai Egyházterületnél.

Az Ige az, ami megmarad

„Hit által értjük meg, hogy a világ Isten beszéde által teremtett, hogy a mi látható, a láthatatlanból állott elő.” (Zsid 11:3)

Nikolausz Kopernikusz egy másfajta világegyetemet látott, mint amelyről addig beszéltek. És a világmodellel együtt a teremtés megértése is változik. Ezentúl az Istenben való hit felszabadítja az értelmet a dogmatizmus, a bálványok és bálványimádás alól.

Amikor olyan emberek, mint Galileo Galilei és Kepler János „szabálytalanságokat” észleltek a földünkön kívül, az egyház hamar elítélte és az elképzelhető legsúlyosabb büntetésekkel sújtotta őket.

A vita

Az első konfliktus Galilei és az egyház között a napfoltok felfedezése kapcsán jelentkezett. Christopher Scheiner jezsuita szerzetes foltokat vett észre a Nap felületén. De 1613-ban Galilei azt állította, hogy már azelőtt felfedezte a foltokat. Következésképpen be kellett bizonyítania állítását ezzel a felfedezéssel kapcsolatosan. Nehéz kísérlete során Kopernikusz elméletéhez folyamodott. Az egyház által addig elfogadott filozófia alapjainak megremeg. Galilei az új látásmód elfogadtatásáért kísérletet tesz a teológia és az akkor kibontakozó tudomány kibékítésére. Azt mondta, hogy a Biblia nem minden részét kell szó szerint értelmezni. Még arra is volt bátorsága, hogy megkérje az egyházat, bizonyítsa be a kopernikuszi elmélet (amely szerint nem a Föld, hanem a Nap a világegyetem középpontja) hamisságát. A gondolatot így foglalhatjuk össze: a Biblia a lélek megmentésével foglalkozik, a tudományos kutatás tárgya pedig a természet. 1615-ben Galilei Rómába megy, hogy megvédje meggyőződését, de nem örül nagy támogatásnak, csak néhány jezsuita rokonszenvét nyerte el, akik viszont nem voltak bátrak nyilvánosan is kiállni mellette. 1633-tól az egyház arra kényszerítette Galileit, hogy mondjon le nézeteiről. A katolikusok által akkor megerősített álláspont 1922-ig maradt érvényben, amikor az egyház is elfogadta Kopernikusz álláspontját.

A Biblia nem ismeri ezt a felosztást. Az, aki teremtette a lelki világot, teremtette a fizikai világot is.

A teremtő Ige

A Megváltó 40 napig böjtölt. Majd megjelenik valaki, aki azt kéri tőle, hogy csak egy szót szóljon, és a kenyerre biztosítva lesz. Abban a pillanatban a Teremtő kimondja az élet törvényét: az ember nem csak kenyérrrel él, hanem minden egyes igével... Az ördög egy igéhez folyamodik, hogy megoldja a fő anyagi gondot. Ő elég értelmes ahhoz, hogy tudja, mit alkalmazzon. De az Igének nincs szüksége kövekre. Az Ige hozza létre a követ, a kenyeret és a testet is. A tudomány az anyag minden egyes részével foglalkozik, és megpróbálja megérteni a fizikai rendet. De az ember nem csak fehérjével, vitaminnal, cukorral és a fizikai, kémiai, meg biológiai elemek összességével él. Az élet sokkal több az eledelnél, amivel a tudomány foglalkozik. Bár a gyógyszerek száma rohamosan megnőtt az utóbbi időben, a betegségek nem ritkulnak, ahogyan logikusan következnie kellett volna. Sőt, újabb betegségek jelentek meg. Ezért az emberek újra alternatív megoldásokat keresnek az anyagi világon túl.

A Megváltó zavarta kora vallásos vezetőit, és ma zavarja a tudósokat.

Egyelőre, mindaz, amit tudunk az evolúció folyamatáról egy sor szó, vagyis egy elmélet, és az is spekulatív jellegű. A kreacionista modell irodalmi képekben van bemutatva. Sok tudományos ismeretünk lehet egy autó alkotó elemeiről, de nem tudhatjuk, ki a tulajdonos. És azt sem, ki gyártotta. Az autókát egymástól a márkajel különbözteti meg. ■

Mugurel Asaftei, suceavai lelkész

Páskulyné Kovács Erzsébet

(1925–2012)

Fáj a búcsú

Sohasem láttam őt, nem volt alkalmam találkozni vele, de a haláláról szóló szomorú hír úgy érintett, mintha közeli ismerősömről szólt volna.

Vele nőttünk fel. Szavai fölcsendültek kereszteségen, esküvőn, temetésen, életre keltek csendes, magányos estéken, és vigaszt nyújtottak nagy elkeseredésben. Érző szívvel, kedves, együtt-rezdülő lélekkel áldotta meg őt az Isten. Ő pedig hajlandó volt ezt a talentumot a pénzváltók asztalára tenni – szívét-lelkét szavakba önteni.

Erdélyi László a következőket írta róla: „1925-ben, Vámospércsen született református, hívő családban. Szüleitől imádkozó lelkületet örökölt. [...] Otthona olyan irodalmi fészek volt, amelyben nap mint nap születtek az üzenetek ahhoz a gyülekezethez, amelyet oly nagyon szeretett, bár fizikai gyengesége miatt már régóta nem tudott látogatni. [...] Felüdítő volt vele beszélgetni. Főképpen a lelki dolgok érdekelték. Gondolkodása tiszta, nemes volt. A több kötetnyi verses gyűjteményében nincs olyan szakasz vagy sor, ami nem állná ki a legszigorúbb etikai vagy teológiai próbát.”¹

A verseiből érezni lehet: szerette az Istent és az Isten is szerette őt. És van még egy csoda, amiről szólni kell, és ez a versek csodája: bár saját érzéseiből merített, olvasás közben az ember saját tapasztalatként éli meg a szavak mögött meghúzódó szép világot – az Isten közelségét és az Ő szeretet-közelségében kibontakozó emberi érzések és lelkiállapotok teljes skáláját.

A költőnő megpihent, de az ihletést adó örök Isten ezután is szól hozzánk a verseskötetek lapjairól, hogy térjünk meg és szeressünk. Szeressük Őt és egymást most és mindörökké. „Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.” (1Jn 4:8) ■

1. www.adventista.ro/hirek/adventista-info

A hívő áldás legyen

Mint az égő, lobogó fáklya, hogy mindig, mindenki meglássa a Szentlélek tüzevel égjen és messze földekre elérjen; vigyen örömet, békességet, tiszta, jó ízű bölcsességet a hívő élete.

Olyan legyen, hogy kívánják mások az életét, mit Isten megáldott sok-sok munkával, élő hittel, s a munkájának gyümölcseivel.

Olyan legyen, mint a nyíló virág, mi illatot mindenkinek ad nem kérdezve miért, mivégre? És vajon ki mit adhat érte?

Ne ismerjen akadályt, gátat, Ha valahol valami fájhat az életét, a szívét is adja:

Istene elé leroskadva törjön az égig fájdalmas imába tudva, hogy van meghallgatása.

Áldás legyen, ahol jár, ahol él:

Kívánatos legyen, amiről beszél.

Az élet összefüggéseit megértve ne halkuljon soha szívverése.

Dobogjon mindig erősen, mélyen, s hogy gazdag legyen, másokért éljen!

Úgy éljen, mint akit vágy hevít, s erőt ehhez titkos mélyből merít.

Két dologra tegye fel életét:

Szeresse az embert és Istenét.

Michael Belina Czechowski – életet egy álomért (III)

Miután a téglagyár, ahol dolgozott, csődbe ment, Czechowski Romániába, Pitești-re jön, ahol egy román iparossal való megegyezése nyomán egy másik téglagyárat kellett volna létrehoznia. A megegyezés azonban nem történik meg, úgyhogy pénz hiányában Czechowski francia órák tartására szorul, hogy megélhessen. Ebben a drámai helyzetben ismeri meg Toma Aslan mérnököt, aki apja mellett dolgozik a Pitești központjában levő szövetboltban. Toma meghívja, hogy lakjon nála, és felajánlja a boltját missziós konferenciák tartására. Toma Aslan lesz az első román megtért lélek, és lehet, hogy az ő házában töltött évek voltak a legnagyobbak Czechowski életében.

Ez az időszak, amelyről kevés információnk van, jelentette Czechowski számára az alkalmat, hogy hasznosítsa olvasottságát és tehetségét az evangélium prédikálásában. Ez az időszak jelentette a választékos hallgatósággal való kapcsolatot is, és valószínű, ekkor tudott összegyűjteni pár lejt, hogy legalább részben fedezhesse pénzügyi tartozását, amit Svájcban maga után hagyott.

1871-ben közvetít Anna Pieugueron és Lucian de Prato báró házasságkötésénél, de még két év sem telik el, és a pár elválik, 1875-ben pedig hivatalosan is kimondják a válást. Ebben az évben dönti el Czechowski, hogy Svájcba megy. A búcsú megható, és a róla szóló szép emlékeket sokáig őrzik azok, akik ismerték.¹

Sajnos, útja Ausztriában megszakad. Egy tolvajbanda kirabolja, a fáradtság és a gondok leverik, és eszméletlen állapotban összeesik egy bécsi utcán. Beutalják egy pszichiátriai kórházba, és magányosan hal meg 1876. február 25-én, „végegyengülésben”². A hatóság rendelkezésére egy közös sírba temetik.

Miért egyedül? Hol voltak a szerettei? Miért nem volt senki, hogy legalább egy sírt ásson számára? Nehéz megmondani. A család egy eléggé sötét és boldogtalan fejezet Czechowski életében. Első felesége és gyerekei Svájcban ma-

radtak. Mina Schirmer, német nyelvű titkárnője mint felesége jelenik meg Anna de Prato házassági levelében. Nehéz megmondani, hogy ez Marie-Virginie 1870-ben bekövetkezett halála után vagy előtt volt. Ugyancsak 1875-ben, amikor elment Pitești-ről, úgy tűnik, a nagyobbik fia is meghalt Svájcban.

Ștefan Demetrescu testvér emlékkönyvében elmesél pár részletet Czechowski feleségéről, aki Romániában maradt férje halála után. „Drága testvérnőmet, Elizát (Mina Schirmer második neve) az Aslan család kedvesen segítette sokáig özvegységében. Máskülönb, annak idején mások is kihasználták az Aslan család valódi keresztény vendéglátását, közöttük baptista könyvevangélisták a Brit Bibliatársulattól – Filip Spies, Iacob Hen – és mások, akiket az Aslan család házukba fogadott és vendégül látott, akár hetekig is.

Ennek a vendéglátásnak az eredménye volt egy kereszténységre áttért zsidó is, Goldstein, aki a zsidók közé jött misszionáriusnak. Nemigen missziózott ez a Goldstein, de mégis tett egy jó dolgot: elmondta, hogy Eliza Czechowski testvérnő számára lenne egy állás Bukarestben a ... iskolánál...”, és a felvétel itt véget ér³. Az információ megegyezik egy másik, szintén hiányos felvétellel, miszerint egy bukaresti gyülekezetben 1879. április 13-án megtörtént Frieda Setha Czechowski, Michael Belina lánya és felesége, Mina Emma keresztsége. A kislány 1870. október 27-én született. Világos tehát, hogy Czechowski halála után családja legalábbis egy jó ideig Romániában marad. Eme kevés részleten kívül, hátra marad egy sok gyengeséggel rendelkező férfi példája, akinek azonban volt egy magasztos álma: Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése ott, ahol még az emberek nem hallották. ■

Adrian Neagu,
pitești-i lelkész

1. Lásd Cornleui-Ghiocel Fitzai: *A romániai hetednap Adventista mozgalom*, Clever Books, 2008.

2. a halált megállapító orvosi jelentés szerint

3. idézi V. D. Cojea *Régi advent utak* című könyvében, CARD, 1998, 43. old.

Misszió a muzulmán országokban

A Jézustól kapott nagy küldetés – „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében” (Mt 28:19) – egy hosszú lejáratú mandátum, amelynek teljesítése az idők végéig és a világ végső határáig terjed. Ez volt a kezdetektől fogva az egyház missziónyilatkozata. És, miközben a felhívás önmagában hosszú időszakra vonatkozik, gyakorlatba ültetésének *módszere* időhöz és a helyhez kötött.

A Közép-Kelet egy ilyen régió. Az egyház a múltban különböző okoknál fogva étellel teli volt és a taglétszám rohamosan növekedett. Ennek ellenére, mindig léteznek az egyház növekedését befolyásoló tényezők. A közelmúltban a Közép-Keleten élő keresztények, az adventistákat is beleértve, különböző okok miatt elhagyták otthonaikat és olyan helyekre költöztek, ahol több lehetőségük van gyakorolni hitüket. Ennek következtében a közép-keleti adventisták száma nagyon lecsökkent. Ez pedig nehezítette az egyház munkáját, mert amit az egyház közvetít, azt a növekedő taglétszám erősíti meg.

Egy stratégiai terv

A fennebb említett területen felhasználható munkamódszerek azonosítása érdekében, 2010-ben, egy bizottság alakult (a Greater Middle East és a Mediterranean Survey Commission). A történelmi, demográfiai és statisztikai adatok elemzése után a bizottság egy jelentést írt, amit 2011. október 9-én az Éves Bizottság delegátusai elé tárt, javasolva, hogy a közép-keleti országokat „A Közép-Kelet Kiterjesztett Uniója” (GMEU) név alatt kapcsolják közvetlenül a Generál Konferenciához. Ezen döntés megszületése előtt ezeknek az országoknak az adminisztratív felügyelete az Euro-Afrikai és a Transz-Európai Divízió munkáját képezte. Az egyház elismerően tekint arra, ahogyan ez a két divízió segítette a közép-keleti adventista tevékenységek támogatásában és felügyeletében. A bizottság véleménye szerint a GMEU megalakulása és a Generál Konferenciához való közvetlen csatolása a térségben a taglétszám növekedéséhez vezet, de néhány konkrét logisztikai

előnyt is teremt és a hasonló kultúrával rendelkező országokat is összegyűjti (lásd a térképet).

A globális egyház középpontja

Ezen adminisztratív változásokat követően a Közép-Kelet a globális egyház számára központi hely lett. Bátorítom a tagokat, bárhol élnek, járuljanak hozzá, hogy a csodálatos advent üzenet a GMEU területeken élő ötszáz millió emberhez is eljusson. Ezek a csodálatos emberek Isten gyermekei, akiknek az örömeik és a szükségleteik a mieinkhez hasonlóak. Előjog számunkra hordozni ezt a terhet és a föld egyik legrégebbi civilizációjához tartozó emberek jólétéért élni.

Ma a legnagyobb küldetésünk, hogy ebben a térségben megújítsuk a bizonyosságtevés alapjait és bármilyen lehetséges módszert felhasználva átadjuk a reménység fontos üzenetét. Támogatni szeretnénk a helyi gyülekezeteket, irányítani az embereket az életük céljának és értelmének felkutatásában, segíteni nekik, hogy az életüket a maga teljességében – fizikai, értelmi, társadalmi és lelki szinten is megéljék.

Egyiptomi gyerekkor

Számomra ez nem csupán adminisztratív kérdés, hiszen az egyiptomi Kairóban születtem, ennél fogva szoros kötelékek fűznek ehhez a térséghez. Legelső emlékeim ehhez a környékhez kötődnek, amit „a civilizáció bölcsőjének” emlegetnek. Líbia, Libanon, Olaszország és Egyiptom nyolc éves koromig az életem részét képezték.

Amikor egy különleges kultúra részeként ismered a világot, sok olyan befolyás ér, amely egész életedre kiható. A közép-keleti konyha ma is a kedvenceim közé tartozik. Emlékszem, amikor *ta'miyya*-t ettem (egyiptomi falafel) vagy anyukámmal sült kukoricát vásároltunk a sarki árusnál. És milyen fenséges íze volt! A friss mangó levének az emléke, amit Kairóban ittam, ma is viszonyítási pontként maradt az emlékezetemben arra nézve, hogy milyen nagyszerű dolgokkal áldja meg az Úr a Nílus deltájának azon termékeny vidékeit.

A Közép-Kelet kultúrája nagyon régi és bonyolult. Az arab nyelv a világ egyik legkifejezőbb

és legszebb nyelve. A világ egy másik részének a kultúráját ismerni nagyszerű előjog és minden nevelési tapasztalatot felülmúl. És megtanultam, hogy a Közép-Kelet legértékesebb javait az emberek képezik. Igaz, hogy a vidék igen gazdag köoolajban és sok az ókori időkől fennmaradt régészeti emlék, de a térség valódi értéke az emberekben rejlik.

Jelenleg a Közép-Kelet politikai és társadalmi változások színhelye. Ennek ellenére, a változások közepette az a feladat hárul ránk, hogy eleget tegyünk küldetésünknek – hirdessük az evangéliumot. Ehhez pedig időre és stratégiára, tervekre van szükség.

Mi tehetnél?

Többféleképpen is bekapcsolódhatsz, hogy a világnak ezen a részén a nagy misszióparancsnak eleget tegyünk. Elsősorban, írd fel az imalistádra a *Közép-Kelet Kiterjesztett Unióját*. Imádkozz az odaszentelt életű tagokért, a lelkipászorokért és a vezetőkért, akik abban a térségben dolgoznak. Imádkozz, hogy álljanak ki határozottan Krisztus mellett és a körülöttük élők számára legyenek szeretettel teljes, pozitív példaképek. Másodsorban, segíthetsz a hűséges tizedfizetés és az adományok által – mint a szombatiskolai adományok, vagy azok, amelyek a globális egyház költségvetésének részei lesznek, valamint a Közép-Keleten és a világ többi részén végzett munkát támogatják.

Emellett, támogathatjátok a különleges kezdeményezéseket, amelyeket majd időben meghirdetünk. Egyénileg, vagy akár gyülekezeti szinten is eldönthetitek, hogy egyik-másik programot támogatni fogjátok. A gyermek szombatiskolában ki lehet hangsúlyozni a Közép-Keleten, Jézus földi életének helyszínén végzett misszió-

munkát. Sokféle mód van arra, hogy a gyerekeket segítsük: gondoljanak a világnak erre a különleges részére és imádkozzanak érte.

Te, a gyülekezeted vagy az egyházterület, amelyhez tartozol, felvehetitek a kapcsolatot a Generál Konferencia titkárságával, hogy a különféle projektekből való segítségnyújtás módjaitra vonatkozó információkról tovább tájékozódj.

A Közép-Kelet különleges hely, ahol az emberek kénytelenek különféle kihívásokkal szembenézni. Az események, amelyek pillanatnyilag abban az övezetben zajlanak, újabb alkalmakat teremthetnek, hogy segítsünk azokon, akik általában nem volnának nyitottak az Adventista Egyház által közvetített reménység-üzenet befogadására. A jövő kérdése még, hogy ezek a helyzetek hogyan alakulnak, de tudjuk, hogy a változás időszakában az emberek sokkal fogékonyabbak.

Imádkozzatok, hogy Isten egyháza használja fel ezeket az alkalmakat arra, hogy a világnak ebben a fontos és régi övezetében a jelenlegi evangélium iránti fogékonyságot a végsőkig fejleszteni tudja. Imádkozzatok, hogy a Jézus Krisztus közeli eljövételét hirdető hármasszöveg által az emberekhez eljussanak a reménység, a megváltás és a megmentés drága szavai. ■

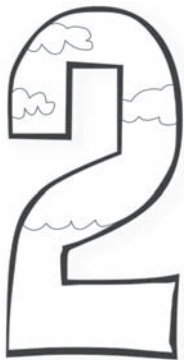

Ted N. C. Wilson a Hetednapos Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke.

A világ teremtése

1. Kösd össze nyíllal a két oszlop egymásnak megfelelő pontjait:

ELSŐ NAP

• A NAP, A HOLD ÉS A CSILLAGOK

MÁSODIK NAP

• AZ EMBER TEREMTÉSE

HARMADIK NAP

• A NYUGALOMNAP

NEGYEDIK NAP

• A VILÁGOSSÁG

ÖTÖDIK NAP

• A FÖLD

HATODIK NAP

• A TENGER ÁLLATAI

HETEDIK NAP

• AZ ÉG

2. Egészítsd ki a következő bibliaszövegeket:

És látá _____, hogy minden,
amit _____ vala, ímé,
_____. És lőn _____
és lőn _____, hatodik _____.
(1Mózes 1: __)

Teremté tehát az _____ az embert _____ képére,
Isten _____ teremté őt _____ és
_____ teremté őket.
(1Mózes 1: __)

Alina Chirileanu
az Unió Gyermek-
osztályának segéd-
igazgatója.

Egy volt adventista töprengései

Borús reggel volt, amikor csörgött a telefon. A vonal másik végén Gabi volt, tehetséges értelmiségi és üzletember, az egyház egykori tagja. Mindenáron találkozni akart velem, hogy közöljön „valami sürgőset és nagyon fontosat”. Rosszat sejtettem.

A belvárosban, egy gyógyszertár előtt találkoztunk. Hamarosan rá kellett jönnöm, hogy a sejtésem tévesnek bizonyult.

„Nézd, én úgy gondolom, hogy nektek, adventistáknak, komoly gondotok van. Hadd mondjam el. Nagyszüleim falusi emberek voltak. Búzát, kukoricát, zöldséget termesztettek... Majd, amikor begyűjtötték a termést, és megszámlálták a zsákokat, ezt mondták: »Ez a tizedrés, az Úr része«, és azt félretették. Ami maradt, egy részét a hombárokban tárolták, a többit eladták és a pénzt beosztották a jövő évi kiadásokra: ennyit a trágyára, ennyit a szántásra, ennyit a kapálásra, a vetésre... Ami ezen kívül maradt – vagyis a reális jövedelmük – valószínűleg 30-40%-ig ment fel abból, amit összegyűjtöttek egy év munkája után. Így tettek, és Isten megáldotta őket.

A mai adventista okosabb. Ő másképp gondolkodik. »Nem azt mondja az Úr, hogy tizedet adj minden jövedelmedből?« Tehát, amikor az évi bevétel számításait végzi, előbb levonja az állam felé folyósított adót, levonja a működési költségeket, levonja a beszerzéseket, a befektetéseket, levon mindent, amit tud, és marad ott valami... Az a »jövedelme«. Majd aprólékosan kiszámítja a tizedet, és odaadja az Úrnak. A logika szerint ez így helyes. De hány cégi beszerzést vagy befektetést nem használ fel személyes szükségleteire? Vásároltam egy autót a cég számára. Az autó a cégé. Azzal járok munkába. De azzal megyek a tengerre is, vagy külföldre a családdal. Megdolgoztam érte, tisztességes úton jutottam hozzá. Helyes. De tizedet is adtál ebből? És hány más »céges« dolgot fordítunk személyes használatra?

Látod, hol a gond? Ezzel a gondolkodással becsapjuk Istent. Nagyszüleink másképp gondolkodtak és tettek. És kérdem én: ki részesült nagyobb áldásban: ők vagy mi? Van-e különbség az ő lelki életük és a mi lelkiségünk között?

Van-e különbség a között, ahogyan az ő idejükben nőtt az egyház, és ahogyan most nő? Jobban állunk, mint ők vagy rosszabbul?”

Néztem Gabira és gondterhelten hallgattam. Ez volt az ő sürgős és fontos problémája, ami miatt felborította a programomat? Ez foglalkoztatta őt, egy volt tagot, akinek nézeteltérése volt az egyházzal?

Egy adott pillanatban felcsillant a szeme: „Nézd, két évvel ezelőtt volt egy üzleti ügyem, amelynek során 27 milliárd lejt kerestem. Úgy tűnt, hogy túl sok ennyiből tizedet adnom, úgyhogy elvégeztem a számítást: »levonom az adót, levonom a beszerzéseket, levonom az adósságokat... és majd, ami maradt, abból tizedet adok...« Az idén volt más két kisebb üzleti ügyem. Hogy ne bonyolítsam a számításokat, eldöntöttem, hogy tizedet adok mindenből, ami bejön. A pénz váratlan gyorsasággal visszatért. És a 27 milliárd... még ma sem kaptam meg. Most már érted?”

Nem tudom, mennyi teológiát ismert még Gabi. Lehet, hogy már nem emlékezett az Úr kijelentésére, miszerint a tized szentség az Úrnak (3Móz 27:30), úgy ahogy a nyugalomnap is az Úr, a mi Istenünk szombatja. Lehet, hogy nem a tizedik rész szentségének gondolata, amely egyenlő a szombat szentségével, lelkesítette Gabi, hanem egyszerűen a tapasztalat, melyet épp átélt, és Isten akaratának egy újabb perspektívája felé irányította elméjét.

„Hallod? Az én szavam nem hiteles”, mondta ő. „Rám nem hallgat senki. De mondd el te a testvéreknek, hogy Isten áldása létezik. Ha nem tapasztalják Isten áldását, ez azért van, mert vissza kellene térniük őseink gondolkodásmódjához, akik felemelték azt az egyházat, amiben mi ma alszunk...”

Szavai elgondolkodtattak. Tudtam, hogy az „ősök” érve erős. Sajnos, Gabi az értelemhez apelál, nem a szívhez. A szívet pedig csak a szeretet mozgathatja meg. Ahhoz, hogy szeresd Istent, meg kell térned, gyűlölnöd kell a saját életedet is (Lk 14:26). De itt én már semmit sem tehetek. Isten van soron, hogy dolgozzon legjobb tudása szerint. ■

Lucian Cristescu,
a Dél-Erdélyi
Egyházterület elnöke

ADVENTISTA
TEOLÓGIAI INTÉZET

Alapvető értékeket nyújt
Tudást közvetít
Ihletet ad

FELVÉTELI 2012

Vallás magiszteri az Andrews University keretében

Tanulmányi időszak: 1 év, nappali tagozat
Angol nyelvű tanulmányprogram
bármely egyetemi végzettségű jelentkezőnek
Beiratkozási időszak: június 18. – július 10.

Adventista pasztorálteológia szak

Államvizsga, 4 év, nappali tagozat
Oklevél: teológiai államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–23. /
vizsgák július 24–25.

Román nyelv és irodalom szak Angol nyelv és irodalom szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: bölcsészeti államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–25. / interjú július 26.

Szociális munka szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: szociális munka államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–23. / interjú július 24.

Óvodapedagógus és tanítóképző szak

Államvizsga, 3 év, nappali tagozat
Oklevél: neveléstudományi államvizsga
Felvételi: beiratkozás július 16–24. / interjú július 25.

Kapcsolatfelvétel:

www.institutadventist.ro
secretariat@institutadventist.ro
tel. +4 0213695350

